HALKIN SESİ

24 HAZİRAN 1975
200 KURUŞ
11

Tarihi yaratan biricik güç halktır

AMERİKAN BOYUNDURUĞUNA SON !

NATO ve Varşova Paktları Dışında Bağımsız Bloksuz Türkiye !

ÜÇÜNCÜ DÜNYA İLE BİRLİK !

HALK POSTASI

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

ORDU'DAKİ ZULMÜ GÖRDÜKÇE KIVILCIMLI'YI HATIRLIYORUM

Halkın Sesi Dergisinin hiç bir sayısını alıp okuyamadım. Çünkü ben faşist zulüm kampında askerlik yapmaktayım. Derginizin, orduda uygulanmakta olan faşist zulümleri halka açıkça sunacağına ve kapitalizmin silâhlı bekçiliğini yaptırmaya çalıştıkları işçi köylü çocuklarının durumunu açıklayacağına inanıyorum

Yemek yediğimiz kaşık, çatal ve tabakların üzerinde USA yazılmaktadır Aynı şekilde hurda kırıkkale yapısı tüfek hariç tüm silâhlar Amerikan malıdır. Erlerin hiçbiri askerlik yapmak istemezler. Çünkü burda dayaktan gözlerini açacak, başlarını kaldıracak zamanları yoktur Kürt erler «kıro», «vatan haini» denerek hor görülmektedirler.

Bizim burda yaptığımız mücadele ne yazık ki, yoğun baskılar yüzünden, eriyip kaybolmaktadır Eğitimde bile Amerika övülmekte, şovence dersler anlatılmaktadır. Bu dersleri dinlerken aklıma gelen ilk insan Hikmet Kıvılcımlı olmaktadır Zira O. Türk ordusunun kendi halkının vurucu gücü olduğunu iddia etmişti. Zavallı, Kıvılcımlı diyeceğim. Çünkü bir ordu hiç bir zaman halkın vurucu gücü olmamıştır. Olsa olsa sermayenin vurucu gücü olabilir

Bence Kıvılcımlı TSİP, Mihri Belli Boran revizyonist klikleri artık devrimcilik sözlerini ağızlarına almamalıdırlar. Onlar, hiç bir zaman halkın, işçilerin, köylülerin devrimci mücadelesine önderlik edebilecek proleter bir karaktere sahip değillerdir.

Askerliğin bir seneye indirilmesini, dayak faslına son verilmesini, Kürt erlere yapılan zulme son verilmesini istiyoruz

FAKİR ESİROĞLU

ÇELİKTEN BİR YUMRUK GİBİ BİRLEŞMELİYİZ

Biz emekçilerin sesini duyurabilecek tek dergimiz olan HALKIN SESİ'nde şu milliyetçi (!) halkçı (!) parlamenterlerin emekçi halkın sırtından sömürerek ayda nasıl 28 bin lira aldıklarını kendi görüşüm ce anlatmak istedim

Ey halkçılar (!) Ey milliyetçiler (!) işçilere verilecek 200 liralık zammı 2 aydır meclisten çıkarmayan sizlerin kendiniz için yapılacak ve işçiye verilecek paranın 20 katı oranında bir zammı 2.5 dakika gibi astronomik bir hızla meclisten geçirmeniz biz emekçiler için bir ders oldu. Şöyle ki, sabah akşam işçi adını ağzından düşürmeyen CHP ve Ecevit'in de diğerlerinden temelde bir farkının olmadığı, hepsinin kendi çıkarı ve sermayenin çıkarı için çalıştıkları artık gün ışığı gibi ortadadır. Bu nedenle, bütün emekçiler, bütün köylüler, bütün yoksul halk bilmeliyiz ki, bugün mevcut bütün partiler bize karşıdır. Bizim kurtuluşumuz onlarda değildir. Bizim kurtuluşumuz kendi gücümüzdedir. Her yerde, her yanda çelikten bir yumruk gibi birleşmeliyiz.

Yaşasın işçi-köylü birliği

BİR PLASTİK İŞÇİSİ
KUMKAPI

TURGUTLU TAŞ VE KUM İŞÇİLERİ SESLENİYOR

Biz Turgutlu'ya bağlı Çıkrıkçı, Derbent, Hırlamaz, Seydiköy, Alahıdır, Gediz ve Turgutlu havalisinde ekmeğini taş ve kumdan yaratan işçileriz.

Emelleri dolambaçlı yollardan bürokrasinin gözüne girerek mevki etiket elde etmek olan ve kapitalizme, parababalarının diktatörlüğü faşizme, emperyalizme karşı savaşan halkımızı mücadele yolundan saptırmak ve çalışanları birbirine düşürmek ve düşman etmek isteyen sermaye ve büro ağaları; biz elimizin nasırını yiyen, ve alınlarımızın terini içen taş ve kum işçilerini aç ve perişan bıraktı.

Bundan üç yıl önce kurulan ve üyeleri Turgutlu'nun 39 köyünün muhtarları olan «Turgutlu Havalisini Kalkındırma ve Altyapı Hizmetleri Birliği» için Hırlamaz çayında modern kum eleme - yıkama tesisleri kuruldu. Bu birlik için 39 köyün doğal gelirleri istimlak ve ruhsatları iptal edildi. Tabii kaynaklar, üye köylere altyapı hizmetleri, yol, su, elektrik, okul v.b. ihtiyaçları gidermek için değerlendirilecekti... Kısaca reform denilerek canavarla kuzu yanyana yaşatılmak istendi

Bütün bu işlerin faturasını 1974 yaz sonuna dek biz sendikasız, sigortasız, örgütsüz kumcular ve taşçılar ödedik. Ondan sonra da altı ay sonraki kazancını bugünden yemek zorunda kalan işçiler işsizliğe terkedildik. Çoğunluğumuz evli ve en azından 6-7 kişilik aile geçindiren babalarız. Toprağımız yoktur, olanlarımızınki de 10 dönümü geçmez. Dağ yamaçlarında, suyun eğlenmeden akıp durmadığı yerlerdir üstelik. Hatta bazı hiç işlenmez. İşlenirse harcı zararını kurtarmaz, gübre ve ilâç bayileri kazanır

Tabiatın ayağımıza getirdiği nimet olan taş ve kumdan çıkarırız aşımızı. Kum eleriz, taş kırarız, kamyonlara yükleriz. Milyonluk şehirlerin apartmanlarında emeğimiz, alın terimiz vardır Fakat apartmanlarda değil, ahşap ve kerpiç evlerde otururuz. O koca binaların korkunç ihtişamı bize yabancıdır.

Yüklediğimiz taşın, kumun vergisini veririz biz. Dün köy sandığına verirdik, bugün köyler birliğine. Kamyon başına 25 lira. Bir kamyon kumu en fazla 40-50 liraya yükleriz. Şimdi ise çalışmamız bile engelleniyor. Kaymakamlık Hırlamaz çayındaki kum tesislerinin tam kapasite çalışması için arkasına ilçenin trafik polisini alarak kamyon şoförlerine, aslında bize - baskı yapıyor, güçlük çıkarıyor. Tesislerden kum almak idtemeyip de biz işçilerden kum almak isteyen kamyon şoföründen ceza alınıyor. Şoförler tesislerden alışverişe zorlanıyor. Kaymakamlığın baskıyı şoföre yapması, onun biz işçilerle karşı-karşıya gelmesini maskeliyor, maşa varken elini yakmıyor.

Bir de asıl mühimi kaymakamlık, ruhsatları iptal edildi diye kum ve çakıllara kaçak mal muamelesi uyguluyor. Bu karaborsacı, istifçi, tefeci tüccarın kanununa uydurup soygun yapan patronların bolluğunda. Halbuki biz kumcu ve taşçılar, kum ve taş ocaklarını ortaklaşa kollektif bir mülkiyet gibi kullanırdık kendi aramızda.

Biz işçiler diyoruz ki bizim topraklarımız yok, olanlarımız yetersiz. Verimli ovalar taksim edilirken, biz o topraklar için çarpışıp ölmüşüz dört bucakta.

Turgutlu'nun Gediz ovasını işgal eden 39 köy içindeki toprak ağaları, toprağı yeterli olanlar, bu köy içinde yeni yeni irileşen köy burjuvazisi, depo, ticarethane, mağaza, dükkân, atölye sahipleri bu kalkındırma birliği için ne verdi? Topraksız, mülkiyetsiz olmak suç mu ki hep biz öderiz bu faturayı?

Biz bir işçi bir ayda günde bir araba için 25x30=750 lira, iki araba için 1500 lira ödüyoruz. Bu kadar parayı kim ödüyor bizden başka? Bu birliğin tüzüğü, denetimi, yönetmelikleri gelir giderleri bu 39 köy halkınca hiç bilinmiyor.

Köylüler ve biz diğer işçiler arasındaki yolsuzluk iddiaları her gün çoğalıyor. Kaymakamlık şoförlere -aslında bize söylemek zorunda kaldı sonunda, baskının kaldırılması istendiğinde, «O kirli parçalarını taş ve kum ocaklarından söküp aatacağım» dedi.

Şunu da belirtmeden edemeyeceğiz. Turgutlu CHP ilçe başkanı da bu oyunda rol aldı politik hayata atılmak için. Bu süsten öteye gitmeyen, hatta bedeli emekçilere ödettirilen Kum Tesisleri Birliği onlar için bir seçim yatırımı oluyor güya.

Bu yanlış uygulamanın en kısa zamanda kaldırılmasını, kumculardan para alınmamasını istiyoruz.

Yaşasın taş ve kum işçilerinin haklı ve demokratik mücadelesi!

Kahrolsun işçi düşmanları!

Kahrolsun amele ve köylülere dönük ilerici yayın organlarını susturup kapatmak isteyenler!

Yaşasın demokratik halk idaresi!

Taş ve Kum İşçileri adına; Mustafa Gülten, Ali Tanrıkulu, Mehmet Ergin, Rıfat Uslu Abdil Sevim, İbrahim Memiş, Muzaffer Yılmaz, Mustafa Eğit, Mustafa Memiş, Eyüp Sağlam, Ömer Eryılmaz.

Çocuk İşçiler Her Zaman En Ezilen Kitledir

Çocuk işçiler üzerine yazdığınız yazılara ben de bir genç işçi olarak katılmak istiyorum.

İlk işçilik yıllarım ilkokul çağlarında başladı. Bir berber dükkânında çırak olarak çalışıyordum. Patronumdan para alamıyordum. Sadece müşterilerden aldığım bahşişle yetiniyordum. Öyle akşamlar oluyordu ki, patron, biriktirdiğim parayı da alıp içki içiyordu. Paramı istediğim zamanlar işten kovacağını söyleyip tehdit ediyordu. Ufak bir hata yapsam dövüyor, küfrediyor, hor görüyordu. Bazı müşteriler halime acıyıp, patrona «neden dövüyorsun?» diye sorduklarında patron, «onu bana babası teslim etti. Ben ona sanat öğreteceğim» diye cevap veriyordu.

İlkokulu bitirince Taksim'de bir atölyeye girdim. Haftada 25 lira alıyordum. Kir, yağ, pas içinde çalışıyordum. Burda da 6 ay çalıştım. Daha sonra 85 lira aylıkla konfeksiyona girdim. Buradaki patron da işçiyi sadece kendine çalıştırmak istiyordu. Elinden gelse gün doğuşundan gün batışına kadar çalıştırırdı. Bize daima «işçi sadece çalışmalıdır» diye nasihat ederdi.

Patrona sigortalı olmak istediğimden bahsettiğim zaman çok kızardı. «Ne yapacaksın sigortayı, senin neyine sigorta» diye çıkışırdı. Böylece 3 yıl da burada çalıştım.

Daha sonra dayım, beni bir regulatör fabrikasına 350 krş. saat ücreti ile soktu. 1973 senesinin başında çalışmaya başladım. Başımızda posta başı dedikleri çavuş gibi bir adam bekliyordu. Şu işi şöyle yapın, çabuk yapın diyor ve işçilere ihtar veriyordu.

Bir gün arkadaşlar beni fabrikanın dışında bir toplantıya çağırdılar. Akşamleyin Ali Sami Yen Stadının önünde toplanıp konuştuk. Fabrikaya sendika getirileceğini söylediler. O gece saat 24.00'e kadar imza topladılar. Sadece 53 kişi imza attı fakat fabrikanın mevcudu 120 kişiydi. Ertesi gün saat 10.00 paydosunda patronun dalkavukları yani yağcıları fabrikada bütün işçiyi toplayıp konuşmalar yaparak, işçiyi yıldıracaklarını sandılar. Fakat hiçbirimiz yılmadık. Hattâ konuşmacıların yüzüne karşı bağırarak eğer sendika kötüyse biz sendikayı da yola getirmeyi biliriz dedik. Bu sözlere verecek cevap bulamadılar.

Öğleden sonra ilerici arkadaşlarımızı muhasebeye çağırıp, hesaplarını görüp işten çıkardılar. Gerçi büyük güç kaybetmiştik fakat yine yılmadık İşten çıkarılan arkadaşlar bir gün 6 ıncı bölgeden temsilciler getirip üye olmak isteyenleri üye yaptılar. Artık işçi uyanıyordu. Böyle güç şartlar altında sendikayı getirdik.

Fakat sendikacılar bize vaadettiklerini yapmadılar Daha doğrusu dolandırdılar Bir takım vaadlerle 6. bölgenin sadece kesesini doldurmak isteyeceğini nerden bilirdik ki. Bugün sendikanın duvarlarını bir sarıya boyatmadığı kaldı. 150 işçi kardeşimizin çıkarılmasına göz yumdu. 285 işçiden sadece 80 kadar işçi kaldı. Artık kafamızda tek bir şey var. Sendika yöneticileri de satılmıştır.

Profilo Elektro'dan atılan bir işçi

HALKIN SESİ Haftalık Dergi * Sahibi: İlker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal — Yönetim Yeri: Çatalcesme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone Adresi: P.K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi, tertip, baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi — İstanbul

ABONE ŞARTLARI: Yurtiçi: Yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): Yıllık 150, altı aylık 75 lira * İLÂN ŞARTLARI : Santimi otuz lira — Yayın ilânları: Sabit çerçeve 100 lira * İSTANBUL DAĞITIM: FUAT BÜTE — İSTANBUL DIŞI TÜRKİYE DAĞITIM: HÜRRİYET GAZETE DAĞITIM.

ABD Boyunduruğuna Son! Yaşasın Üçüncü Dünya!

Amerikancı faşist güçler, Türkiye ta rihi içindeki en zor günlerini yaşıyorlar. Milliyetçi Cephe iktidarı, gerek dün yada, gerekse yurtta yalnızlık batağına gömülmektedir.

ABD hükümetinin silah ambargosu kararında ısrar etmesi üzerine, Türkiye hükümeti de artık ikili anlaşmalarla ken disini bağlı saymıyacağını ilân etmiş bu lunuyor. Milliyetçi Cephe hükümeti, bu durumda Türkiye'deki ABD üslerinin ta bi olacağı ilke ve şartları belirlemek üze re ABD emperyalistlerini görüşmeye çağırmaktadır.

Görüldüğü gibi Milliyetçi Cephe hükümeti, büyük bir bocalama ve zavallılık içindedir. Kıbrıs'ın işgal edilmesi ve Kıbrıs'ta bir adım bile geri çekilmeme kararı, Türkiye'yi bütün dünyada yalnızlığa düşürmüştür. Bu şartlarda Türkiye'deki işbirlikçi iktidarlar, ABD emperyalistleri ne daha fazla muhtaç durumdadırlar ve iplerini onların eline daha sıkı olarak teslim etmişlerdir. Çünkü Kıbrıs'ın işga linde ısrar eden bir Türkiye, ABD emper yalistleri dışında dostlar bulamamakta ve ABD emperyalistlerine her zamankin den fazla dayanmak zorunda kalmaktadır. Bu durumda ABD'ye karşı kararlı bir tutum, her şeyden önce Türkiye'nin dünyadaki gerçek dostlarıyle birleşmesi meselesidir.

TÜRKİYE ÜÇÜNCÜ DÜNYADA YER ALMALI

Türkiye'nin dünyadaki gerçek dostları kimlerdir? Yurdumuz ABD emperya lizminin tahakkümü altında yoksul bir ülkedir. Bugün dünyada, Türkiye gibi emperyalizmin tahakkümü veya tehdidi altında olan daha birçok yoksul ülke bulunmaktadır.

İki süper devletin tahakküm ve bas kısı altında olan Üçüncü Dünya ülkeleri nin menfaatleri ortaktır. Bütün bu ülke ler, iki süper devletin tahakkümünden kurtulmak istiyorlar. Tahakküm ve sömürüye karşı mücadele eden, bağımsızlıklarını kazanmak ve korumak isteyen Üçüncü Dünya ülkelerinin safları hızla güçleniyor. Üçüncü Dünya ülkeleri, çeşitli örgütlerde birleşerek, ülke menfaatlerini savunmakta ve yeni bir dünya düzeninin kurulmasını istemektedirler. Bu eğilim, hem ABD, hem de Sovyet tahakkümü altındaki ülkelerde gelişmektedir. Meselâ petrol üreten Üçüncü Dünya ülkelerinin teşkilâtı olan OPEC'in aldığı kararlar, bütün emperyalist dünyayı sarsmaktadır. Birçok Üçüncü Dünya ülkesinin karasularını 200 mile çıkarma kararı, özellikle iki süper devlete karşı ye ni bir mücadelenin gelişmesine yol açmaktadır. Avrupa, Akdeniz, Basra körfezi ve Hint okyanusundaki ülkeler, iki süper devletin tahakkümlerine her gün gün daha güçlü olarak karşı çıkmaktadırlar. Bugün dünyada, başta iki süper devlet olmak üzere emperyalizme karşı mücadelenin temel gücü Üçüncü Dünyadır.

Türkiye'nin gerçek dostları, emperya lizme karşı ortak menfaatlere sahip oldu ğu Üçüncü Dünya ülkeleridir. ABD emperyalizminin tahakkümünden kurtulmak için mücadele eden ve sosyal-emper yalistlerin tahakküm emellerine karşı uyanık bir Türkiye'nin yeri, Üçüncü Dün yadır. ABD emperyalizminin tahakkümünden kurtulma mücadelesinde, deste ğini kazanabileceğimiz esas güç, Üçüncü Dünya ülkeleridir. Yurdumuzun menfaat leri, Üçüncü Dünya ile sağlam bir dostluk kurmayı ve dayanışmamızı güçlendirmeyi gerektirmektedir.

AKDENİZ AKDENİZLİLERİNDİR!

Bu amaçla Türkiye, herşeyden önce kardeş Arap ülkelerine ve halklarına dostluk elini uzatmalıdır. Türkiye, bir Or ta Doğu ülkesidir. Diğer Orta Doğu ülke leriyle yurdumuz arasında bir menfaat zıtlığı yoktur. Tam tersine Orta Doğu ül keleri ve halkları, çok güçlü dostluklara temel olacak ortak menfaatlere sahiptirler.

Zengin petrol kaynaklarına sahip olan Orta Doğu, iki süper devlet arasında şiddetli çatışmalara sahne olmaktadır. ABD emperyalistleri, İsrail saldırganları vasıtasıyla Filistin halkını anayurtlarından sürmüş ve Arap ülkelerinin toprak larını işgal etmiştir. Ecevit'in belirttiği gibi, Türkiye'nin Orta Doğu'da Batının temsilcisi olarak davranması, bölgede kuşku uyandırmaktadır. Türkiye, Orta Doğu'da ABD emperyalizmine jandarmalık yapmayı kesinlikle reddetmeli, bu na yol açacak bütün bağlantılarına son vermeli, Filistin ve Arap halklarının hak lı davalarını kararlı olarak desteklemeli dir. Türkiye, Orta Doğu ve Basra körfezi ülkelerinin iki süper devlete karşı bir leşmelerine hizmet eden her çabanın yanında yer almalıdır. Orta Doğu'nun bir barış ve kardeşlik bölgesi haline gel mesi ve Orta Doğu ülkelerindeki devrimlerin gelişmesi için, her şeyden önce iki süper devlet bu bölgeden kovulmalı dır.

Türkiyemiz, aynı zamanda bir Akdeniz ülkesidir. ABD ve Sovyetler Birliği, dünyanın her yerinde olduğu gibi, Akde niz'de de şiddetli bir çatışma içindeler. Her ikisi de, eski Roma imparatorları ve Mussolini gibi, Akdeniz'e hakim olmak istiyorlar. ABD ve Sovyetler Birliği'nin her ikisinin de Akdeniz'de kıyıları yoktur. Fakat onların savaş filoları ve üsleri, bütün Akdeniz ülkeleri üzerinde tahakküm kurma emellerine hizmet etmektedir. İki süper devlet arasındaki çatışma, özellikle Avrupa'da yoğunlaştığı için, Akdeniz büyük önem taşımaktadır. Savaş kıvılcımlarının bütün Akdeniz'i saran bir yangın haline gelmesini önlemenin tek yolu, iki süper devletin bu radaki varlıklarına son vermektir. Akde niz ülkeleri arasında bu yöndeki eğilim güçlenmektedir. Akdeniz, Akdenizlilerindir şiarı gittikçe kuvvet kazanmaktadır.

ORTA DOĞU VE AKDENİZ ÜLKELERİYLE BİRLEŞMEDE KİLİT MESELE : KIBRIS'TAN ASKERLERİ GERİ ÇEKMEK

Doğu Akdeniz'de bulunan Kıbrıs, ay nı zamanda Süveyş kanalı ve Basra kör fezinin kontrol edilmesi bakımından, iki süper devlet için büyük bir önem taşıyor. Bu sebeple Türkiye'nin hem Orta Doğu hem de Akdeniz ülkeleriyle sağlam dost luk bağları kurması, Kıbrıs'ta izleyece ği anti - emperyalist bir politikadan ge çiyor. Kıbrıs'ın Türkiye tarafından işgâl edilmesi, bütün Orta Doğu ve Akdeniz ül kelerinin şiddetli tepkilerine yol açmaktadır.

Bu sebeple Türkiye, gerçek dostlarıy la birleşmek ve gerçek düşmanlarına kar şı mücadele etmek için, her şeyden önce Kıbrıs'taki askerlerini geri çekmelidir. Bugün halkımızın ve yurdumuzun menfaatlerini kararlı olarak ve cesaretle savunan bir iktidarın yapacağı ilk iş budur. Kıbrıs macerasında ısrar etmek, Kıbrıs devletinin bağımsızlığını çiğnemek, Türkiye'nin daha fazla yalnızlığa batmasından ve felâkete sürüklenmesinden başka bir şeye hizmet etmeyecek tir.

Türkiye ve Yunanistan arasındaki düşmanlık, emperyalistlerin işine yaramaktadır. Yunanistan ve Kıbrıs, Türkiye'nin düşmanları değildir. Bu ülkelerle düşmanlık körükleyenler, emperyalist uşakları ve faşistlerdir. Türkiye, Kıbrıs'ın bağımsızlığına ve kendi kaderini tayin hakkına saygı gösterdiğini davranışıyla is pat etmelidir. Yunanistan'la olan ihtilâflar, her iki ülkenin menfaatlerine uygun olarak barış yoluyla çözülmelidir.

NATO VE VARŞOVA PAKTLARI DIŞINDA TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Yeni bir dünya savaşı tehlikesinin arttığı şartlarda, yurdumuzu felâkete sürüklemekten kurtaracak kararlı bir tutum, halkımızın bugün en acil ihtiyacıdır.

Bütün ABD üsleri kaldırılmalı, ABD ile ikili anlaşmalara son verilmeli, Türki ye NATO'dan çıkmalı ve Türkiye'deki ABD askerleri son neferine kadar yurdumuzdan kovulmalıdır.

Türkiye, NATO ve Varşova paktı blokları dışında bağımsız bir ülke olmalıdır. ABD tahakkümüne son verecek olan yurdumuz, bağımsızlığını Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı korumalı, bu süper devletin yayılma ve tahakküm emellerine karşı uyanık olmalı, yur dumuzda hiç bir yabancı ülkeye üs vermemeli, tek bir yabancı asker Türkiye'ye sokulmamalıdır.

Yurdumuz Batı Avrupa emperyalistleri tarafından da sömürülmektedir. ABD emperyalistlerinin yerini, özellikle Alman emperyalistleri doldurma çabası içindedir. Türkiye, Ortak Pazarın sömürüsüne son vermeli ve bağımsızlığını Av rupa emperyalistlerine karşı da koruma lıdır. Bununla beraber, gerek Batı Avru pa, gerekse Doğu Avrupa ülkeleriyle iki süper devletin tahakkümüne karşı mücadele noktasında ortak mücadele verilmelidir. Çağımızın en büyük sömürücü leri ve zalimleri olan iki süper devlet, Av rupa ülkelerini ve Japonya'yı da pençele ri altında tutma gayreti içindedirler. Bu durum, iki süper devlete karşı bütün dünya ülkelerinin geniş bir cephesi için elverişli şartlar yaratmaktadır.

NATO ve Varşova paktı dışında yer alan Türkiye, millî savunmasını kendi gücüne dayanarak ve Üçüncü Dünya ül keleriyle birleşerek en sağlam temeller üzerine oturtmalıdır. Ecevit'in belirttiği gibi, «jeo - politik mevkii Türkiye kadar önemli bir ülke, savunma sorunlarını.. ha fife alamaz». İki süper devlet arasında çatışmanın şiddetlendiği ve savaş ihtimalinin arttığı şartlarda, bağımsız ve ta rafsız Türkiye, iki süper devlete karşı birleşebileceği bütün güçlerle birleşmeli, savaşın önlenmesi için iki süper devletin dünyanın her yerinden kovulması müca delelerini desteklemeli, kendi millî savunmasını güçlendirmeli, saldırı ve işgâle karşı hazırlıklı olmalıdır. Proletaryanın savunduğu ve halkımızın tümünün menfaatini temsil eden dış politikanın ana hatları budur.

Böyle bir politikayı tam anlamıyla gerçekleştirecek biricik güç, proletarya önderliğinde halkın demokratik iktidarıdır. Bunun beraber proleter devrimcile ri, yurdumuzun bağımsızlığına hizmet eden, emperyalizme karşı olan her olum lu tedbiri var güçleriyle destekliyecektir.

ABD tahakkümüne son!
NATO'ya hayır!
ABD üsleri ve ikili anlaşmalar kaldırılmalıdır!
NATO ve Varşova paktları dışında bağımsız ve bloksuz Türkiye!
Türkiye Üçüncü Dünya ülkeleri ve dünya halklarıyla birleşmelidir!
Bütün yabancı askerler Kıbrıs'tan çekilmelidir!
Savaşı önlemek ve savaşa karşı hazırlıklı olmak için, bütün dünya ülkelerinin iki süper devlete karşı ortak cephesi için mücadele edelim!

FABRİKADAN KÖYDEN

TÖB - DER'İN OLAĞANÜSTÜ GENEL KURULU

TÖB-DER'in olağanüstü kongresi 22-24 Haziran tarihlerinde yapılacaktır.

TÖB-DER Fatsa şubesi yayınladığı bültende öğretmenlerin acil taleplerini şu şekilde sıralamıştır:

1. Sendika ve grev hakkı, 2. Yöneticilerimizi kendimiz seçelim, 3. Herkese eğitim imkânı, 4. Faşist baskılara son, milli eğitimde faşist ve gerici yuvalar dağıtılsın, 5. Öğretmenlere insanca yaşama hakkı, 6. Emperyalist etkilerden arınmış üretici ve halkçı bir eğitim.

TÖB-DER Gördes şubesi yayınladığı bültende devrimci öğretmenlerin ilkelerini şöyle sıralamıştır:

1. TÖB-DER'in örgütsel bağımsızlığı, 2. Acil taleplerimiz için aktif mücadele, 3. Emperyalizme, faşizme, gericiliğe karşı tüm ilerici öğretmenler, öğrenciler ve emekçi halkla birleşme, 4. Reformculuğa, pasifizme, yılgınlığa, teslimiyetçiliğe, burjuva kuyrukçuluğuna hayır, 5. Geçmişe sünger çekme politikasına hayır, 6. Irkçılığa, şövenizme karşı mücadele, 7. TÖB-DER için de eleştiri özeleştiri, 8. Örgüt içi demokrasi.

7 Haziran 1975 günü toplanan TÖB-DER Gaziantep şubesi genel kuruluna sunulan çalışma raporunda ise şöyle denilmektedir:

«... Genel Merkez, tüm TÖB-DER şubelerinin dergi, gazete, broşür, bülten gibi yayın organı çıkarmalarını yasaklamıştır. ...Şubemiz, Genel Merkezin daha buna benzer birçok anti-demokratik kararları karşısında Güneydoğu Bölgesi TÖB-DER şubeleriyle ilişki kurarak, Genel Merkez yöneticilerine karşı muhalefet oluşturmaktadır.»

ODTÜ ÖĞRENCİLERİNİN ÖRNEK MÜCADELESİ

16 Haziran Pazartesi günü 5 bin kişilik bir forum toplayan ODTÜ öğrencileri, 4.950 öğrencinin oyuyla boykotu yeniden başlatma kararı almışlardır. ODTÜ'deki mücadele öğrenci kitlesinin gerçek taleplerini yansıtmış ve kitleyi seferber etmiştir. Bu mücadele gericileri, gerici üniversite yönetimini geriletmeyi başarmış, onların bölünmesini sağlamıştır. Gençliğin mücadelesine örnek olan ODTÜ direnişinin 16 Haziran günkü forumunda öğrenciler, disiplin cezalarının siyasal baskı aracı olarak kullanılmaması, jandarmanın üniversiteden tamamiyle çıkması, öğrenim süresinin uzatılarak boykotta kaybedilen sürenin giderilmesi taleplerini ileri sürmüşlerdir.

ÜÇ POLİS DERNEĞİ MC HÜKÜMETİNE KARŞI ÇIKTI

Polis Enstitüsü Yüksek Öğretim Mezunları Derneği, Polis Derneği ve Türkiye Polis Derneği yayınladıkları ortak bildiride Milliyetçi Cephe hükümetinin kanunsuz tutumunu protesto etmişlerdir. Polis derneklerinin bildirisinde polislere yapılan eşit olmayan ve haksız muamele kınanmakta Polis Enstitüsü öğrencilerine ve polislere uygulanan siyasal baskının durdurulması istenmektedir.

Bildiride Gazi Eğitim Enstitüsünde öğrencilere zulmetmeyen polislerin işten el çektirilmesi olayına değinilmekte ve Milliyetçi Cephe hükümetinin tutumu teşhir edilmektedir. Bildiri ayrıca hükümetin faşist komandoları ve Erbakan'ın taraftarlarını resmen polis olarak kullanma çabalarını mahkûm etmektedir.

MC HÜKÜMETİNİN KOLTUĞU ALTINDA BESLENEN KOMANDOLAR SALDIRILARINI SÜRDÜRÜYOR

8 Haziran günü Diyarbakır'ın Eğil ilçesinde Belediye Başkanı, kardeşi, Şeref Öcal ve Sedat Öcal adlı faşistlerin başını çektiği 50 - 60 kişilik bir grup İhsan Dirihan adlı devrimciye saldırarak karnından bıçaklamışlar, vücudunun muhtelif yerlerinden sopa ve taş darbeleriyle yaralamışlardır.

Öte yandan, Konya'nın Akşehir ilçesinde Bedrettin Bozbey adlı faşist, Kemal Turan adındaki devrimcinin üzerine saldırıp bıçakla yaralamıştır. Devrimciler faşistleri kovalamışlardır.

Yozgat TÖB-DER ve HALKEVİ şubeleri ortak bir bildiri yayınlayarak son zamanlarda Yozgat'da meydana gelen faşist saldırıları protesto etmişlerdir.. Bildiride şöyle denmektedir: «Milliyetçi Cephe Hükümetinin yönetime geçmesiyle ülke çapında yoğunlaşan faşist saldırılar şehrimizde de gün geçtikçe artmaktadır... Kendilerine 'ülkücü' ve 'komando' adını veren ve iktidardan aldığı güçle saldıran faşist zorbalar, son üç gün içersinde ilerici gençleri ve işçileri taş ve sopalarla yaralamışlardır. Sermayeden yana güçler ve onların uşakları bağımsızlık ve demokrasi kavgası veren işçileri ve gençleri yıldırmak, çıkarlarını sürdürmek amacıyla saldırmaktadırlar... Son üç gündür Müslim Gülay, Ayhan Işık adlı işçiler, Doğan Höke, Soner Turhan, Nusret Başpınar, Hüseyin Yıldırım adlı öğrenciler taş ve sopalarla dövülmüşler, Hüseyin Evci, Erol Deniz adlı öğrenciler de 20 - 30 kişilik 'MHP' ve 'MSP'lilerden oluşan saldırganlar tarafından ağır şekilde dövülmüşler, kollarından ve kaburgalarından ağır şekilde yaralanmışlardır.

Bizler halkımızın giriştiği bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak emperyalizme ve faşizme karşı mücadelemizde önümüze çıkan bu tip saldırılardan yılmayacağımızı, özellikle artan faşist saldırılarla bileneceğimizi halkımıza duyururuz. Halktan başka hiçbir güç tanımıyoruz.»

Son olarak 15 Haziran günü İstanbul'da, Emir Ünalan adlı devrimci genç, faşist komandoların silahlı saldırısına uğramış ve ağır yaralanarak hastaneye kaldırılmıştır.

SİSAN İŞÇİLERİ DİYOR Kİ : İŞTEN ATILMALAR DURDURULMALIDIR! YAŞASIN SENDİKA ÖZGÜRLÜĞÜ!

Sisan'daki baskı ve kanunsuzlukları dergimizde duyurmamız patronu telaşlandırdı. Patron kanunsuzlukları örtbas etmeye çalıştı. İşçilere üzerini okutmadığı bir kâğıdı, «Size zam veriyorum» diye imzalattı. Bu kâğıtta, «12 saat çalışmayı gönlümle istiyorum» diye yazıyordu. Ardından 25 arkadaşımız işten atıldı.. Yerlerine sigortasız çalışan yeni işçiler alındı.

Biz Sisan işçileri birlik olup sendikalaşmaya karar verdik. Patron çalışmalarımızı adamı Adem Çolak vasıtasıyla haber aldı. 13 Haziran günü 8 öncü arkadaş işten atıldı. Adem Çolak da bizim gibi bir işçi, ama patron uşağı. Bu uşak daha önce bizimle birlik olduğunu söyleyip içimize girmişti. Arkadaşlar işten atılırken, ustanın yanına oturarak onlarla alay etmeye kalktı. İşçiler bu hainin üzerine yürüdüler. Hain kaçarak, kendini ustayla patronun kucağına attı. Patron ona şöyle dedi: «Sen korkma, biz seni koruruz.» İşçi arkadaşlar, «Biz bunun hesabını Adem Çolak'tan er geç soracağız» dediler. Şimdi bu hain korkusundan Kâğıthane'ye inemiyor, kahvelere çıkamıyor. Yaptığı alçaklığı duyan bütün Kâğıthane halkı, ihbarcıdan nefret ediyor.

Patron korkusundan bir müddet fabrikaya gelemedi. Avukat olarak yolladığı adamı, işçiler

Revizyonist gençlik ağaları yıkılacaktır !

AYÖD'ün yönetimine çöreklenmiş revizyonist gençlik ağalarının gençlik üzerinde tahakküm kurmak ve gençliği devrimci fikirlerden uzaklaştırmak amacıyla yürüttükleri proleter devrimcileri karalama kampanyası, birçok devrimci ve dürüst insan tarafından tepkiyle karşılanmaktadır. Devrimci Gençlik Birliği (DGB) AYÖD yöneticilerinin bu iftira kampanyasına karşı bir cevap yayınlayarak gerçekleri şöyle açıklamıştır:

Yapılan toplantıda onlar, şu iftiralardan medet umarak, geçmiş mücadeleler içinde yeralmamış olan bu günkü gençliğin kafasını bulandırmaya çalıştılar. Bunların yıllardır gerçeğe dayanmayan bu olaylarla bir kişiyi, bir hareketi karalamaya çalışmaları düşündürücüdür. Bu olayları tek tek ele alalım;

«— FKF'nin başkanlığını Doğu Perinçek hile ile ele geçirdi ve TİP'in desteğini aldı.

«Bir kere Doğu Perinçek arkadaş o dönemde TİP'in parlamenterist ve pasifist çizgisine muhalif olan bütün devrimcilerin ortak adayıydı. Bu muhalefet «tartışmada hoşgörü, eylemde birlik» şiarıyla mücadele yürüttü ve seçimleri kazandı. Ayrıca Doğu Perincek TİP'le uzlaşıyordu da niye yönetimden TİP'liler tarafından indirildi. Çünkü TİP'e rağmen devrimci bir siyaset izledi.»

Bildiride ayrıca AYÖD yöneticilerinin revizyonist görüşleri eleştirilmekte ve şöyle denmektedir:

«Kendileri uzun uzun emperyalizmin üçüncü bunalım döneminde artık yeni bir dünya savaşı tehlikesi olmadığından söz ettiler. Kamboçya ve Vietnam'daki zaferlerin kazanılmasında en önemli etkenin sosyalist yardım ve «yumuşama» politikası olduğunu iddia ettiler. Halkın kendi gücüne güvenme ilkesini hiçe saydıklarını ve halk kitlelerinin mücadelesini küçümsediklerini böylece göstermiş oldular.

«Buna karşılık, dünyada varolan bir «Üçüncü Dünya Savaşı» tehlikesine karşı bugün halkımızın ve bütün dünya halklarının uyanıklığını sağlamak gerektiğini, bunun tarihi sorumluluğunun devrimciler üzerinde olduğunu ve bugün savaşın kaynağının iki süper devlet, ABD ve Sovyetler olduğunu söyleyen arkadaş zorla susturuldu ve elinden mikrofon alındı.

«TSİP de Sovyetlerin çıkarlarını büyük bir titizlikle savunuyor. Dünyada sosyal—emperyalizmi teşhir eden ve sosyal - emperyalistlerin çıkarlarını baltalayan Marksist - Leninist hareketlere «uluslararası provokasyon örgütleri» damgasını yapıştırmaktan kaçınmıyor. AYÖD yöneticilerinin bu tutumuyla «Dergide Sovyet Sosyal — emperyalizmi diye yazdırmayız» diye Gaziantep DGB'ye saldıran TSİP'lilerin tavrı arasında ne fark var? Onlar bu tutumlarıyla tam da savundukları ülkenin hegemonyacı siyasetini uyguluyorlar. «Azınlığın çoğunluğa kayıtsız şartsız tabi olması» şeklinde açıkladıkları politikaları ile «güçlü devletler, küçük devletlere hükmetmelidir» politikasının hiç bir farkı yok.»

HZ. İSA TUTUMUNA HAYIR !

«Meydan Zorbalığa Kalmaz» - Oktay Akbal

«Güvercin uçurduksa İsa olmadık»

CHP Genel Başkanı bu sözü söyledikten sonra «Bu kabadayılığa son vereceğiz» diye kürsüden inmiş, Başbuğcu gençlere doğru yürümüştür. On bin kişi karşısında yirmi - otuz kabadayı kurtuluşu kaçmakta bulmuşlardır. Dikkat edin olaya Ecevit önce kolluk güçlerine sesleniyor, «On kişi, on bin kişiyi susturamaz. Siz onları dağıtmazsanız, ben dağıtırım» diyor. Bakıyor ki orda bulunan Emniyet Müdürü seyirci kalıyor. Başbuğcuların kabadayılığına, polis görevlileri bir şey yapmıyor, o zaman eyleme geçmek gereğini duyuyor Ecevit..

. . . Amasya'da geçen bu olay...

Cumhuriyet gazetesi 18 Haziran 1975

fabrikadan kovdular. Sisan işçileri, atılan arkadaşlarını desteklediler. «Bizi de atın» diyerek hep birlikte fabrikadan ayrılmak istediler. Fakat atılanlar onlara fabrikada kalıp mücadeleye devam etmelerini söylediler.

Şimdi patron, işçileri cezalandırmaya çalışıyor. Çalışma saatini on üçe çıkarttı. Ayrıca çalışma sonunda yarım saat de makinaları sildiriyor.

Biz Sisan işçileri olarak bütün işçi kardeşlerimize sesleniyoruz: Zalimlere ve hainlere boyun eğmeyelim. Eğer birlik olup mücadele edersek, bütün zalimlerin ve hainlerin düzeni mutlak yıkılacaktır.

Çocuk işçilerle ilgili kanunlar uygulanmalıdır! İşten atılmalar durdurulmalıdır! 8 saatlik işgünü uygulanmalıdır! Baskı, dayak, küfür ve angarya kalkmalıdır! Sendika özgürlüğü için mücadele edelim!

KARTAL'DAKİ ÇELİK BÜRO İŞÇİLERİNİN İŞTEN ATILMALARINA KARŞI MÜCADELESİ

12 Haziran Perşembe günü müdür Atilla Akseven, işçileri toplayarak ücretlerde bir liralık artıştan fazlasını kabul etmediklerini, isteyenin çalışabileceğini, istemeyenlere kapının açık olduğunu söyledi. Cuma sabahı 24 işçi işten atıldı. İçerde kalan işçiler üretimi durdurdular. Patron, içerdeki işçilere «Eğer bir lira zammı yeterli görmezseniz, dışadaki arkadaşlarınızı işe almam» dedi. Yine patron, dışarda bekleyen işçilere «İçerdekiler bir liraya razı, sizin de rızanızı istiyorlar» dedi. Akşam işçiler oyunun farkına vardılar. 16 Haziran Pazartesi sabahı ise, direnişe karar verildi. Sarı sendika Metal-İş işçilerin birliğini bozmaya çalıştı. İşbaşı yapmayan işçilerin direnişi bırakmalarını istedi. Savcı ile birlikte gelen sendika avukatına güvenen işçiler, işbaşı yaptılar. Salı sabahı işçiler hatalarını anladılar ve tekrar direnişi başlattılar. Patron, işçilerin birliği karşısında bir şey yapamıyacağını anlayınca bütün işçileri işe almak zorunda kaldı.

80 işçinin çalıştığı fabrikada hiç bir iş güvenliği yoktur. Yemekler son derece kötüdür. Çeyrek ekmek, bulgur pilavı, makarna... Yemeklerin içinden böcek, taş, çeşitli yabancı maddeler çıkmaktadır. Patron temsilcilere dahi hakaret etmekte, hatta tokat atmaktadır. İşçiler, patron ve sarı sendikanın gerçek yüzünü kavradıklarını, sıkıyönetimin kalkmasını istediklerini belirtmektedirler.

AMERİKACI CEPHE HÜKÛMETİ HAŞHAŞ TARLALARINI SÜRÜYOR

MC Hükümetinin ilk icraatlarından biri, efendisi Amerikan emperyalizmine yaranmak amacıyla, haşhaş ekicilerinin tarlalarını, fazla ekildiği gerekçesiyle sürdürmek olmuştur.

Ekipler köy köy dolaşmakta ve tarlalar, jandarma baskısıyla, zorla sürülmektedir. Sadece Çivril'de 635 köylünün tarlası sürülmüştür. Bu güne kadar bu sayının bini aştığı tahmin edilmektedir. Tarla bozma işlemi Çivril'den sonra Çal'da da başlayacaktır.

Tarla bozma ekipleri, köylülere «size iki dönüm ekme izni verilmiş, siz ise fazla ekmişsiniz» demekte ve çiçeği ağzındaki haşhaş köklerini yerle bir etmektedirler.

Böylece, Ecevit Hükümetinin sınırlı haşhaş ekme politikasının ne kadar yanlış ve halkımızın menfaatine aykırı bir politika olduğu da ortaya çıkmıştır. Sınırlı haşhaş ekme kararı Amerikan emperyalizmiyle anlaşma sonucu ortaya çıkan bir karardır.

Bu topraklar halkımızındır. Bu topraklarda ne kadar haşhaş ekileceğini Amerikan emperyalistleri ve onların uşakları değil, halkımız tayin etmelidir. Haşhaş ekimi sınırsız olmalıdır.

ÜLKÜ DÜĞME'DEN MEKTUP

Biz Ülkü Düğme Sanayiinde çalışan yirmi işçiyiz. Bu yirmi işçinin 10'u aynı köylüdür. Diğerleri ise çeşitli yerlerden gelmiş. Ama patron bizim burada birleşmemizi dolaylı yollarla engelliyor. İşçileri hep ayrı ayrı yerlerde çalıştırarak bir araya gelmelerini önlüyor. Usta, işçiler arasından üç dört tanesini satın alarak işçileri birbirine düşürmeye çalışıyor. Bütün işçiler üzerinde baskı yapılıyor. Askerliğine üç dört ay kaldığı için buradan çıkıp da başka bir işyerine gidemeyen işçi arkadaşlara her türlü baskı ve hakaret yapılıyor. Küfür ise gayet doğal bir hâl almış.

Benim burada anlatmak istediğim şudur: İşçiler, patronun oyunlarına karşı uyanık olmalı, «böl ve yönet» oyunlarını bozguna uğratmalıdırlar.

İşçiler, patronun hakaret ve küfüründen başka kaybedecek neyiniz var?

ÜLKÜ DÜĞME'DEN BİR İŞÇİ

İSKENDERUN'DA İŞÇİLER, FAŞİSTLERE HAKETTİKLERİ CEVABI VERDİ

Ben İskenderun Demir - Çelik'te çalışan bir işçiyim. Bir gün sabahleyin işe gidiyorum. Yanıma bir miktar Halkın Sesi dergisi aldım ve ordaki işçi arkadaşlara satmaya başladım. Bu esnada yanıma 15-16 yaşlarında bir devrimci kardeşimiz geldi ve «abi, bana da dergi ver, ben de satayım» dedi. Ben devrimci kardeşimize birkaç tane dergi verdim. O da satmaya başladı. O anda, kardeşimizin elindeki dergileri gözü dönmüş bir faşist alıp sokak ortasına attı. Ben bu hareketi gördüm ve yanına gittim. Anlayışlı bir tavır takınarak, «Bu dergileri niye atıyorsun? Bu dergi halkın dergisidir. Bütün halkın dertlerini dile getiriyor» dedim. Benim bu konuşmama karşılık faşist «Bu dergi komünist dergisidir ve siz de komünistsiniz. Bu dergiyi sattırmayız ve sizi de yaşatmayız» karşılığını verdi ve hemen üstüme saldırdı. Kavga başladı. O esnada işçiler arasında büyük bir kargaşalık başladı. Faşistler kavgada feci şekilde dövülerek orada bulunan bir otobüse binip gittiler. Bu da bize gösteriyor ki, işçiler artık kendi davalarına sahip çıkıyorlar ve kendi yayın organları olan Halkın Sesi'ni faşistlere karşı daima korumaya kararlıdırlar.

İskenderundan bir işçi

BEN KÖPEK OLAMAM BEN HALKIMIN ASLANIYIM

4 Haziran saat 1,30'da Sergen köyünden dört kişinin saldırısına uğradım. Gaziantep Ülkü Ocakları Derneği ile işbirliği yapan Mustafa Çelik, Hurşit Çelik, Ahmet Çelik, Abdo Çelik. Dağda davar yayıyordum, yanıma geldiler, bana devrimcilikten vazgeçip kendi taraflarını tutmamı söylediler. Ben de «Hayır, ben köpek olamam» demem üzerine «Sen şimdi çakalsın, köpek olamıyor musun» dediler. «Hayır, ben çakal değil, halkımın bir halk aslanıyım» dedim. Bunun üzerine, «Peki, sen aslansan, biz sana gösteririz» dediler, ben de «Bildiğiniz gibi yapın» dedim. Yanımdan gittiler. Biraz sonra aynı şahıslar ellerinde av tüfeği ile geldiler. Ben de o zaman silâhımın ağzına mermiyi sürerek mevziye yattım. Bana yine çağırdılar: «Genç yaşında bu kurşunu yime» dediler. Ben de «Haydin, ben hazırım, öldürün» dedim. O zaman ateş açtılar, çatışmaya başladık. Silâhımın içinde mermi şişti. Çıkartamadım, ne yapacağımı bilemedim. Ama üzerime kurşun yağmur gibi yağıyordu. Tam bu sırada aşağı yanımızda ekin biçen Bostancık köylüleri yetişti. Bunların geldiğini gören alçak faşistler kurtuluşu kaçmakta buldular. Şimdi lütfen bunu HALKIN SESİ'nde yayınlamanızı arz ediyorum. Devrimci selâmlar.

ÇOBAN MEHMET
BOSTANCIK

FAŞİSTLER HALKIN UYANMASINI ÖNLEYEMEYECEK

Ulusumuzun böylesine sefil durumda kalmasının nedeni; gelmiş geçmiş bir takım faşist iktidarların öz çıkarlarını halkımızın çıkarlarından kesinlikle üstün görmeleri ve bilhassa biçare emekçi sınıfları alçakça hiçe saymalarıdır.

Onlar hepimizin en büyük düşmanları, insanlığın yüz karasıdır. Onlar en büyük cinayeti; ulusumuzun bel kemiğini teşkil eden emekçi işçi ve köylü sınıfımızı uyutarak, onların bilinçlenmelerini önleyerek işlemişlerdir. Halkların bilinçlenmesi onların işlerine gelmez. Çünkü o zaman halk kendi katilleri tanıyacaktır. Çünkü gerçekleri gören işçiye köylü kardeşlerimizin bir gün başlarına bela kesileceğini çoktan biliyorlar.

Gün gelecek işçisi, köylüsü ve aydınıyla bu ulus büsbütün dirilecek; gittikçe sıklaşan saflarıyla ağalığın, patronluğun ve faşizmin karşısına çekiciyle, baltasıyla, kazmasıyla, küreğiyle, kitabıyla dikilecek, insanın insana kulluğuna set çekecek, kendini bilmeyen sefillere göğsünü gere gere haddini bildirecek. bunca yıl ezilmişliğin, horlanmışlığın ve unutulmuşluğun verdiği güçle, halk düşmanı gerçek katillerin cezasını yine kendi güçlü elleriyle verecektir.

Önümüzdeki günler aydınlıktır, zafer halkımızı bekliyor.

Armağan Kars — İstanbul

BURSALI İŞÇİLERDEN MEKTUP

Bursa'da, sarı teksif sendikasının çemberini kırmaya çalışan devrimci tekstil işçilerinden bir gurup olarak İşçi — Köylü'nün sesi dergimiz AYDINLIK'a yapılan baskıları esefle kınarız.

Kapitalist düzenin temellerinin çürümeye yüz tuttuğunu gören çıkar çevreleri, emperyalist uşakları telaşa kapıldılar. Ve çeşitli anti — demokratik, faşist yöntemlerle halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini önlemeye çalışıyorlar. Bunlar son çabalardır. Emek ergeç sermayeye üstün gelecektir.

İşçi sınıfımızın en tabii haklarını ve mücadelesini kısıtlayan anti — demokratik yasalar kaldırılmalıdır. İşçi, köylü, gençlik ve tüm devrimci kuruluşlar güçbirliği oluşturmalıdırlar. Her türlü revizyonist tutum ve sapmalar egemen çevrelere hizmet etmektedir.

Yaşasın ezilen halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi

Bursa'dan bir işçi

Lice'de Kürt Köylülere Jandarmanın Zulmü

Kürt halkı üzerindeki millî zulüm ve baskı siyaseti bütün şiddetiyle devam etmekte, jandarma ve komando baskınlarıyla Doğu'daki Kürt halkı yıldırılmaya çalışılmaktadır. Son olarak Jandarma baskınları Lice ilçesinin köylerindeki halka yönelmiş ve halk birçok zararlara uğratılmıştır. Bu olayları protesto eden Lice CHP Gençlik Kolları ve Lice TÖB-DER şubesi, yayınladıkları ortak bildiride olayları şöyle anlatmışlardır:

«Yurdun her tarafında devrimci, ilerici emekçi, işçi - köylü ve ezilen tüm bilinçli halkımıza kasıtlı olarak yeni yeni olaylar sahnelemektedirler.

1 — Güvenlik kuvvetlerinin temsilcisi (...) Lice ilçesinin Karahasan mahallesine bağlı Kıjıkbaif mezrasında oturan yerli yörüklerin çadırlarına baskın yapıp, evli bir kadını silah zoru kullanarak karakola getirip alıkoymuştur. BU DÖNEM İÇİNDE KADINA TECAVÜZ ETMİŞTİR.

2 — Lice ilçesinin Celik köyünde aynı kişi köye baskın yaparak, aramayı bahane ederek köylü evine girip evin gelinini zorla alıkoymak istemiş, ancak köy muhtarı engel olmaya kalkışınca muhtara vahşice ve hunharca dayak atmıştır.

3 — Lice ilçesinin Sise köyünde adam yaralama olayı için köye giden aynı şahıs (Lice jandarma birlik komutanı FAHAMETTİN SEZER) köyün ileri gelen adamlarını bir araya toplayarak «Güzel kadınlarınızı ve kızlarınızı getirin, askerlere şölen çektireceğim.» demiştir.

4 — 4.6.1975 tarihinde İskenderun'dan gelen seyyar satıcıların iki erkek üç kadından müteşekkil ailelerinin Lice - Hani yolu ayırımında kurmuş oldukları çadırlarına baskın yapılmıştır. Teğmen «Bana kadın ve kız getirin» demiştir. Bunlar da engel olmaya çalışırlarken teğmen jandarmalara döv emri vererek mazlum şahışları dövdükten sonra uzaklaşmıştır.

Bir gün sonrası tekrar aynı yere baskın yaparak yine «bana, kadın kız getirin» demiştir. Bunlar kendi namuslarını korumak için karşı koymak isterlerken teğmen tarafından vahşice dövülmüşlerdir. O anda Diyarbakır'dan Lice've gitmekte olan yolcu otobüsüne haksızlığa uğrayan mağdurlar şikâyet etmek için binerlerken teğmen askerlerine baskı yaparak otobüsün önünü kesip otobüsü zorla durdurup yolcuları dışarıya çıkartmak istemiştir. Yolcular çıkmamaya direndiklerinde askerler dipçik kullanarak yolcuları dışarı çıkartıp mağdurları otobüs içinde dövüp otobüsün camlarını kırmışlardır. Onlara «SİZ KİMİ SİKAYET ETMEYE GİDİYORSUNUZ? KANUN BENİM, CUMHURBAŞKANI BENİM, ANAYASA BENİM, BAKANLAR KURULU BENİM, BURDA BENİM SÖZÜM GEÇERLİDİR, BENİM DEDİĞİM OLUR» gibi sloganlar atmıştır.»

Yıkılsın Ortaçağın

Millî Demokratik Devri

Köyden, Fabrikadan, He

Malatya :

BU ÇAĞDIŞI BASKI VE SÖMÜRÜDEN KURTULMAK İSTİYORUZ!

Bizler kırk eviz. Tek bir işveren mütahitin yanında çalışıyoruz. Hiçbirimizin bir karış toprağımız yoktur. Dünyaya çıplak geldik, aç susuz, perişan, çırılçıplak sürünüp gidiyoruz.

İşveren mütahit bizleri sabahları saat 04.00'te kaldırıyor. Akşamın 20.00'sine kadar çalıştırmaktadır. Genç ihtiyar, kadın çocuk, yani yetmiş yaşından yedi yaşına kadar hepimiz çalışıyoruz. Günlük çalışmamız tam 16 saat oluyor. Ancak 6 saatın karşılığını alıyoruz. 10 saat ise işverene çalışıyoruz. Birimiz hakkımızı iddia ettiğimiz zaman dövüyor, sövüyor bizleri. Şikâyet etsek bile karakolda yine sopa yiyoruz. Çünkü oraya da rüşvet veriyor. Karakolda, «bunlar benim müslüman, temiz ahlâklı işçilerimin ahlâkını bozuyorlar» diyor.

İşveren mütahit, hepimizi büyük borç ve faiz altına sokmuş. İşi bırakmak istiyoruz, o bizi bırakmıyor. «Şu paranızı verin de nireye cehennem olursanız olun» diyor. Bizler de bir sefer borçlanmışık, bu borcun altından çıkamıyoruz. Yıl boyunca çalışıyoruz, ancak borcun faizini ödeyip kış için bir kara ekmek parasını kazanıyoruz. Her sene borç çoğalıyor, azalmıyor.

Bir sendikaya bağlanmak istiyoruz, bir türlü bağlanamıyoruz. Çünkü kimin ağzında sendika sözcüğü duyulursa işveren ona olmayacak hakaretler yapıyor. Bizler bu acil sömürü ve zulümün altında iken bazen radyo ve gazetelerde özgürlük sözcüğünü duyuyoruz. Bu mudur özgürlük, bu mudur bağımsızlık, bu mudur medeniyetlik, bu mudur insanlık? İşte bizim özgürlüğümüz! Yetmiş yaşındaki babalarımızla nenelerimizle yedi yaşındaki körpecik çocuklarımızla yazın sıcağı altında günde 16 saat çalışmak, açlıktan inlemek. İşte medeniyetliğimiz, ileri gitmişilğimiz, insanca yaşamamız budur. Bütün milletler bilim ve buluş peşinde iken bizler halen ortaçağın kahpe karanlıklarında yaşıyoruz.

İşverenin yüzünden hiç birimiz çocuğumuzu okutamıyoruz. Çocuğumuzun okula gitmesini istemiyor, istemediği gibi bırakmıyor da. «Okuyup ne olacaklar sizin çocuklar, gelsinler çalışsınlar. Bu borcunuzu ödeyin, ondan sonra ne yaparsanız yapın» diyor. Onun için tam kırk evin içinde doğru dürüst okuma yazma bilen yok. Böyle bir sorunumuzu bir gazeteye yazmak için, derdimizi birine döktürmek için bir okumuş adam arıyoruz, çoğu zamanlar bulamıyoruz. Bizler için ne özgürlük vardır, ne insanca yaşamak vardır.

Bizim için işkence ve zulümden başka bir şey yoktur.

Bizler bu ortaçağın kahpe karanlıklarından, bu amansız sömürü ve zulümden kurtulmak için birlik oluyoruz. Ama birlik olmamız bir şey değiştirmiyor. Bizleri bu çağdışı baskı ve sömürüden kurtarmak için bizim gibi ezilen emekçi sınıfın hayatta insan gibi yaşamalarını savunan devrimciler arıyoruz.

Bizim isteklerimiz: 1) Günlük işimizin 16 saatten 8 saate indirilmesi, 2) Sınıf kavgasına dayanan bir sendikaya bağlanmak. Bağlanacağımız sendika emekçi sınıfına karşı sermayenin ve faşizmin amansız saldırıları olduğu zaman dayanacağımız en önemli siperlerimizden biri olmalı.

Yaşasın emekçiler ve Devlet Demir Yolları işçilerinin faşizme, emperyalizme, kapitalizme, ensesi kalın yobazlara karşı olan mücadelesi!

Not: Bu yazdığımıza inanmayan faşistler varsa açık adres veriyorum. Gelip görsünler. Hekimhan Devlet Demir Yolları İşçileri Taşocağı, Malatya.

Devrimci selâmlar gazetemizin yöneticilerine. Kurbanınız olayım bunu yazın.

Malatya Hekimhan DDY'da çalışan Taş İşçileri

Çukurova :

İŞTE KÖLELİĞE MAHKÛM EDİLEN MİLYONLARCA İŞÇİ VE KÖYLÜNÜN DURUMU

Burası Çukurovamızın ağası büyük ve köpek sürüsü gibi fazla birkaç köy topluluğudur. Kasım Eken gibi bir ağası var ki, 35.000 dönüm verimli toprağa sahip. Buna benzer daha birkaç ağa mevcuttur. Buralarda nisandan kasıma kadar çalışan binlerce ırgat, Urfa ve dolaylarından gelir. Arapça konuşurlar, araptırlar.

Bu ırgatlar ve biz köy yoksulları, günde 15 saat güneş altında (bunun 2 saati yemek ve oturma, 13 saat hiç ama hiç durmamacasına) ırgatbaşının «yallah yallah, hadi baim» sesleriyle dürtüle dürtüle, hayvanlara bile reva görülmeyecek şartlarda çalıştırılmaktayız. Biz ve bu güzel yurdumuzun gerçek efendisi bizim gibi milyonlarca yoksul köylünün durumu ve hayatı budur. Ne sigorta, ne iş güvenliği, ne sendika hakkı. Ücret 30, en fazla 35 T.L. Çoluk çocuk çalışırız. Akşam 7.30'da köye dönülür. Sabah 04.00'de kalkacaksın. Bu durumda hiç bir insanî ihtiyacını göremezsin, vaktin yoktur. Tuvalete bile tarlada iken gitmeli. Ağaların bizim biraz serbest kalıp düşünmemizden ödleri kopar. Tarlada yemek yerken güneş altındasın. Halbuki hayvanları, at ve eşekleri bile iş sonu bir gölgeye çekip samanını, suyunu vermezler mi? İşte zalim toprak ağalarının zenginleşmesi için köleliğe mahkûm edilen milyonlarca işçi ve köylünün durumu! İşte Türkiyede demokrasi, anayasal özgürlük, insanlara dinlenme, kültürel gelişme, sağlığını koruma özgürlüğü! Kalpleri pırlanta gibi en cömert, en tertemiz bu doğulu arap kardeşlerimiz, gıdasızlık ve insanlık dışı hayat sonucu, gencecik yaşlarında kara kuru bir hale ve 20 yaş daha fazla yaşlanmış duruma gelmektedirler.

Şimdi gelelim, onlar ne düşünüyorlar? Onlarda yozlaşma, hile ve dolap yoktur. Yiğit ve serttirler. Çünkü çok zor bir savaşın içindedirler. Aralarında alay, küçük görme, hafiflik yoktur. Birbirlerine çok bağlıdırlar. Haksızlıklara karşı isyan fikri hemen ve kuvvetle yayılma durumundadır. Uyananları şöyle demektedirler:

★ Biz bu memleketin vatandaşından sayılmıyoruz.

★ Bu Allah'ın adaleti nasıl adalettir.

★ Kimden hakkını isteyeceksin. Ağası da, zengini de, hükümeti de birbirinin ardında.

Şu anda yürürlükte olan ve aslında, işçilerin çok az bulduğu 5 T.L. saat ücreti uygulansa 15 saat üzerinden fazla mesaiyle 100 T.L. yevmiye düşecektir. Fakat bu mevcut kanunların uygulanması için verilecek bir mücadele bile çok sert ve kıran kırana olacaktır. Köye hakim olan ağalar tatlı kârları için daha en başından saldıracaklardır. Çünkü ülkemizde hüküm süren faşizme sırtlarını dayamışlardır.

İşte bizim için en önemli mesele bu mücadelede fikirlerimizi yayarak kendi sendikamızı kurmak için komiteleşip örgütlenerek birliğimizi sağlamamızdır. Önümüzdeki günlerde mücadelemizi hızlandıracağız. Toprak - İş Sendikası var. Onu hemen kurup onun etrafında işe girişeceğiz.

İş saatlerinin azaltılmasını, sekiz saatlik iş gününün gerçekleşmesini ve saat 5'te iş bırakılmasını istiyoruz.

Bütün sosyal haklarımız için mücadele edeceğiz.

Biz biliyoruz ki, bu ağaların hakkından tam olarak ancak demokratik halk devrimi gelir. Öyleyse onun için mücadele vereceğiz.

Tarsus köylerinden ırgat bir arkadaşınız

Milletim

Duman duman oy bizim eller
Bakar duman duman milletim
Ta ezelden çekeriz bizler
Nice Pir Sultanlar veren milletim
Gâh çektik ağadan
Gâh çektik Mervândan
Çok meded umduk ondan,
Çektiğini iyiye yoran milletim
Ölümümüz olsa da bu yoldan
Özgürlüğümüzü alan da zalimden
Suları toprağı özgür ülkeden
İlerisin aydınlık görmek ister milletim
Akgün, geceden yolumuz
İlerde aydınlık umudumuz
Yıllar yılı halkını sömüren domuz
Senden elbet hesap sorar milletim

Kahramanmaraş'tan
İsmail Akgün

Bu sayımızda, Anadolu'nun dört bir bucağında ter döküp kazma sallayan, yazın sıcağında çapa yapan, acı çeken maden işçisi, taş işçisi, tarım işçisi, inşaat işçisi, sabun işçisi, salyangoz işçisi arkadaşların mektuplarını yayınlıyoruz.

Milyonlarca emekçi, bir avuç patron ve toprak ağasının sonu gelmez hırs ve iştihaları uğruna tarif edilmez acılar çekmektedirler. Halkımızın yıllarca mücadele ederek elde ettiği haklar, burjuvazi, toprak ağaları ve onların gerici iktidarları tarafından çiğnenmektedir. Bu haklar milyonlarca işçi ve köylü için kâğıt üzerinde kalmaktadır. Gerçekte olan ise, cefakâr işçi ve köylülerin, bir dilim ekmek uğruna hayatlarını tüketmeleridir.

Yayınladığımız mektuplar bir gerçeği daha göstermektedir.. Yurdumuzda her gün atılan «demokrasi» nutukları, «hür, parlamenter, demokratik düzen» sözleri işçileri ve köylüleri aldatmak için ileri sürülen yalanlardır. Bugün yurdumuzda 'demokrasi' ve 'özgürlük', sadece ve sadece bir avuç işbirlikçi patron ve toprak ağası için vardır. Onlar, hiç çalışmadıkları halde işçilerin ve köylülerin sırtından en rahat hayatı sürdürmektedirler.

Ama işçiler, köylüler ve emekçi halk için demokrasi söz konusu değildir, özgürlük söz konusu değildir. Kültürel imkânlardan yararlanmak, çocuğunu okutmak, dinlenmek, seyahat etmek, istediği gibi örgütlenmek söz konusu değildir. Emekçi halk için bunlar ya yasaktır, ya da fiilen gerçekleştirilmesi mümkün olmayan şeylerdir.

Aç kalma özgürlüğü, gece gündüz demeden günde 14 - 16 saat zorla çalıştırılmak, zulüm, karakol ve jandarma dayağı, her yerde horlanmak, kandırılmak, kovulmak: İşte milyonlarca emekçinin uğradığı muamele budur. Hangi demokrasi ve özgürlükten söz ediliyor? Türkiye'de işçiler ve köylüler için demokrasi yoktur, ve hiç bir zaman olmamıştır. Bunun yanısıra, bugün halk üzerinde faşist bir diktatörlük hüküm sürmekte ve mektuplardan da anlaşıldığı gibi feodal kalıntılar sırtlarını faşist diktatörlüğe dayamaktadırlar. Bu düzen sömürücüler için bir cennet, ezilenler için bir cehennemdir.

Türkiye'deki bu düzenin savunuculuğunu yapan revizyonistler ise proleter devrimcilerini şöyle eleştiriyorlar: «PDA'cılar Türkiye'de faşist diktatörlüğün olduğunu iddia ediyorlar.» (KİTLE, Sayı: 52)

Evet, sadece bunu iddia etmekle kalmıyoruz ve şunu da ilâve ediyoruz: TSİP ve TİP revizyonistleri de bu faşist diktatörlüğün kanatları altında yetiştiler.

Gene TSİP revizyonistleri, proleter devrimcilere şöyle saldırılar yöneltiyorlar: «Anti - feodal toprak devrimini Ege'de gerçekleştirmek üzere faaliyete geçmişlerdir.» (KİTLE, Sayı: 51)

«Tarım işçileriyle ve pazar için

ADANA'DA SÜMÜKLÜ BÖCEK ATELYELERİNDE AĞIR BASKILAR

Adana'daki sümüklüböcek atelyelerinde şehrin kenar mahallelerinde oturan Kürt kadınları çalıştırılır. Atelyede devamlı çalışan 20 — 30 işçinin yanında, ilkbahar aylarında 100'e yakın işçi çalışır. İşçiler kaçak olarak çalıştırılır. Atelye'de bütün uygulamalar keyfidir. İşçiler günde 10 — 11, hatta 13 — 14 saat çalıştırılırlar. Bu çalışmanın yanında işçilere atelyenin diğer işleri angarya olarak yaptırılır. Yevmiye ise 30 — 35 lira. İşçilerin yevmiyelerini alması bir mesele olur. Aylardır yevmiyelerini alamıyan işçiler var. Bazı işçiler yevmiyelerinin tam ödenmediğini, kaybolduğunu söylüyorlar.

Patron ve ustalar, işçileri sürekli işten atma tehdidi altında çalıştırırlar. İşçilerin çalışma sırasında birbirleriyle konuşmaları yasak. Ustalar işçilerin ihtiyaçları için dışarı çıkmalarını dahi engellemeye çalışırlar. Çoğu Türkçe bilmeyen kadınlara devamlı hakaret ederler ve horlarlar. Ustaların 10 — 11 yaşındaki çocuk işçiler üzerindeki baskısı daha da ağır. Çocuk işçiler devamlı dayak tehdidi altında çalıştırılırlar.

Atelyede sağlık şartları da çok kötü. İşçilerin hepsinin el ve ayakları ilâçlı suda çalışmak zorunda kaldıkları için yara içinde. İşiler bu yaralardan dolayı yürümekte güçlük çekerler. Çocuklar ise yürüyemez hale gelirler ve ancak analarının sırtında ağlayarak evlerine gidebilirler. İşçilerin sağlık şartlarının düzeltimesiyle ilgili isteklerine karşılık etkili bir tedbir alınmaz. İşçiler fabrikaya gidiş gelişlerde de tehlike altında. Bazan bir pikaba 30 — 35 işçi doldurulur. İşçiler birbirlerinin üstünde otururlar. Bazıları da arabanın arkasından sarkar.

Patronun atelyede çalışan erkek işçiler üzerinde de ağır baskısı var. İşçiler patronun yanında konuşamazlar. Ancak sorduğu şeylere cevap verirler. Patronun erkek işileri tokatlaması, dövmesi alışılmış bir olaydır. İşçilerin ne gecesi, ne de gündüzü belli değil. Patron ne zaman «gidebilirsin» derse, evlerine o zaman gidebilirler. İşçilerin çoğu için pazar tatili diye birşey yok. Bir işçi, yılda yalnızca iki gün tatil hakkı olduğunu söylüyor.

İskenderun :

EY DEMOKRASİDEN BAHSEDENLER! BURADA İŞÇİLERİN YARISI UYUZ HASTALIĞINDAN YANIYOR

İskenderun Demir — Çelik'te müteahhit firmalarda çalışan işçileriz biz. Anadolu'nun hemen her kentinden çalışmak, çoluk çocuk beslemek için gelmişiz bu cehennem memlekete. Patronlar ve onlara uşaklık yapanlar için cennettir burası ama bizim için cehennem. Bu dünyada cehennemi bize şöyle tarif ederler: her zaman korku ve pislik içinde ve esir olmak. İşte bizi burada her zaman işten atılmakla korkuturlar. biz masum işçilerin yarısı uyuz hastalığıyla yanarız ve bugün demokrasiden bahsedenler Pazar ve bayramlarda dem sürerken biz çamaşırlarımızı bile yıkayamıyoruz.

...Kahpe Karanlıkları

...ı, Ortaçağ Kalıntılarını ...Yerden Temizleyecektir

...tim yapan küçük üreticilerle ...ti-feodal mücadele vermenin ...larını aramışlardır.» (KİTLE, ...yı: 51)

...Hayır, dersinizi eksik öğrenmişsi... ! Proleter devrimciler sadece E...den değil, bütün Türkiye'den ...flik kalıntılarının kökünü kazı...k için mücadele ediyorlar. Pro...er devrimciler, anti - feodal mü...deleyi sadece tarım işçileriyle ve ...çük üreticilerle birlikte değil, bü... halk sınıflarıyla birlikte veriyor... Çünkü bu yarı - feodal, yarı - ...mürge düzenin acısını sadece köy...er değil, bütün halkımız çekiyor. ...şte örnekleri! İnsanların borç...dırılıp zorla çalıştırılmaları, ka...alizmle içiçe geçmiş yarı - feo...l yapının ürünü değildir de ne...? Dayak ve angarya üzerine ku...lmuş bir çalışma düzeni, ancak ...mokratik devrimini tamamlaya...amış ülkelerde görülebilen bir du...mdur. Günde 15 - 16 saat çalışma ...runluluğu, bir feodal kalıntı değil midir? İlâçlı su içinde çalışan ayakları yara olup yürüyemeyen çocukların varlığını inkâr edebilir misiniz? Ey revizyonistler! Ortalığı istediğiniz kadar toz pembe göstermeye, patronlarınıza, ağalarınıza ve sosyal - emperyalist efendilerinize istediğiniz kadar yaranmaya çalışın! Size en iyi cevabı, acı çeken işçiler ve köylüler veriyor. Onlar «bitsin bu kahpe karanlık» diyerek halkımızın mücadele azmini ifade ediyorlar.

Revizyonistlerin ekonomist kafası meseleyi şöyle kavramaktadır: Tarım işçileri toprak devrimi için mücadele etmezler; onların yapacağı şey, sadece ücretleri için mücadele etmektir... Oysa tarım işçileri de dahil olmak üzere bütün işçi sınıfının başta gelen siyasi görevi, köylülere önderlik ederek demokratik devrimi gerçekleştirmektir. İşçilerin iktisadi ve demokratik hakları için verdikleri mücadele, siyasi mücadeleye tabidir.

İşçi sınıfı önderliğindeki ve işçi — köylü temel ittifakına dayanan milli demokratik devrim, emperyalizmi, faşizmi, bütün feodal kalıntıları kökten tasfiye edecek olan devrimdir. Demokratik devrimimiz, serfliğin kalıntılarını sadece topraktan değil, fabrikadan, madenden, her yerden temizleyecektir. Milli demokratik devrim, kapitalist ilişkilerle feodal ilişkilerin içiçe geçtiği ve emekçilere büyük acı veren bu düzene kökten son verecektir.

Halkın demokratik iktidarı, işçilerin ve köylülerin, aşağıdan yukarıya doğru yürüttükleri mücadele ile gerçekleşecektir. Halkın kurtuluşu reform değil, devrim meselesidir. Milli demokratik devrimi, hakim sınıfların ve revizyonistlerin «cahil» ve «uykuda» sandıkları, her zaman hor gördükleri işçi ve köylü yığınları gerçekleştireceklerdir. Onlarda öyle bir cevher vardır ki, Türkiye'nin kara yazısını değiştirecek olan, ortaçağın kahpe karanlıklarını yıkacak olan onlardır.

Bir seferinde asansör kullanan bir arkadaş, binanın ...epesinden fazla yere bakmaktan gözleri karardığı için ...aha şefine, «ben bu işi yapamıyorum» deyince, o mer...hametsiz «öylece al çıkışını» dedi. Daha dün arkadaşın ...biri, saat 5'ten sonra yemek yapmış yiyordu ki, saha şe...finin biri gelip «haydin çimento inecek» dedi. O arka...daş, «yemeğimi yiyip geliyorum» deyince saha şefi, «öy...leyse gelme ve git şantiyeden çıkışını versinler» dedi. ...Verdiler de. Ama biz ikinci günü birlikte bir deneme ...yaptık. «Ya hepimizi çıkarın, veya Refo'yu da işe alın» ...dedik. Aldılar. Gördük ki birleşince bizden korkuyor...lar.

Demir — Çelik'in her yerinde iş bitiyor diye bizi ...işten atıyorlar. Bizim burada da kalıpçı ustalarının bir kısmını iş bitiyor diye işten attılar. Bu durum her ayba...şı böyle tekrarlanıyor. Halbuki atılan işçilerin yerine he...men yenisi alınıyor. Gerçekten iş bitmiyor da, işçi za...man geçince gerçeği görüyor ve bazı haklar kazanıyor; bu ...hakları vermemek ve gerçeği örtbas etmek için işten ...atılıyor. «Bizi nasıl işten atabilirsiniz, öyleyse bizim taz...minatımızı verin» dediğimizde «biz bir şey vermeyiz, bas ...burdan nereye gidersen git» diyorlar. Biz aylardır de...vamlı 9 saat çalışıyoruz; bu alçaklar bir gün olsun tatil ...vermediler. Masallardaki esirlere inanmıyorduk, bu bir ...adamın uydurması derdik...

Ve gene bu namussuzlar bizden alçakça aldıkları bu paraları Soğukoluk'da, Belen'de ve daha adını duymadı...ğımız yerlerde yiyorlar. Yesinler bugün, çünkü yarın boğazlarında kalacak. Bize kıro diyorlar Kürtçe konuş...tuğumuz için. Desinler, ama bizler bu binaları yapıyo...ruz. Bu namussuzlarla her zaman beraber olan, bize «sen burada çalışma, ben çalışmayayım, kim çalışacak?» diye öğüt veren, o beş kuruşa her şeyini veren ve ben ...Türkeşçiyim diyenler, patronlarla yal yalamaya devam ...ede dursunlar. Bizler yurdumu ve yurdunun insanlarını gerçekten sevenlerin kimler olduğunu burada daha iyi ...anlıyoruz. Yerin dibine batsın patronlar ve Türkeşçiler.

İskenderun'dan bir işçi

PATRONLARIN ZORBALIK DÜZENİ SONA ERMELİDİR!

Her türlü zorbalığın, kanunsuzluğun hüküm sürdü...ğü İskenderun Demir — Çelik inşaatlarında gün yoktur ...ki bir olay olmasın. Patronların işçileri köle gibi çalıştır...dıkları yetmezmiş gibi, bir de paraları zamanında ver...memektedirler. En düşük ücretle en ağır işlerde çalıştı...rıldığımız halde, ücretlerimiz de doğru dürüst verilme...mektedir. En erken para veren şantiye, ayın 16'sında ver...mektedir. Bugün Mayıs'ın 15'i daha Nisan paralarımızı ...alamadık.

İşte bu sebeple 15 Mayıs sabahı ENTES şirketinin iş...çileri işbaşı yapmadılar. ENTES işçilerinin isteği şuydu: ...Nisan ayının parası verilsin. Bu durum karşısında şan...tiye şefi, işçilere eğer işbaşı yapmazlarsa o günkü yev...miyelerinin kesileceğini ve öğle yemeğinin verilmeyece...ğini söyleyerek işçilerin mücadelesini tehditle durdurma...ya çalıştı.

ENTES işçileri, ne istenirse mücadeleyle alacaklarını biliyorlardı. Şantiye şefinin bu sözüne hiç bir işçi kulak asmadı. Hiç bir işçi de işbaşı yapmadı. İşçilerin tehditle işbaşı yapmayacağını anlayan şantiye şefi, parayı hemen ertesi günü vermeyi kabul etti.

Hani şantiyede o zamana kadar para yoktu? Aslında bütün şantiyelere istihkaklar ayın başında verilir. Şantiye şefleri bu parayı en az yirmi gün çalıştırırlar, faizini cebe indirirler. Kimse de arayıp sormaz.

Patron sendikası ASYMİ - İş buna göz yumuyor, bize değil patrona hizmet ediyor. Gücünü biz işçilerden alan devrimci bir sendikaya ihtiyacımız var. Böyle bir sendika için birlikte mücadele edelim.

Kahrolsun patronların zorbalık ve kanunsuzluk düzeni! Yaşasın işçilerin patronlara karşı mücadelesi!

İskenderun'dan bir işçi

Gaziantep :

NİZİP SABUN İŞÇİLERİ AĞIR SÖMÜRÜ VE BASKI ALTINDA

Nizip'li bir sabun işçisi okuyucumuz sabun işçilerinin nasıl ağır bir sömürü ve baskı altında olduklarını yazmakta ve patronların yaptıkları kanunsuzlukları şöyle sıralamaktadır:

«Nizip'te sabun işinde çalışan işçilerin sayısı 300'ü bulmaktadır. Patronlar bu işçileri götürü usulü çalıştırmaktadırlar. Kanuni süre 8 saat olmasına rağmen işçiler 12 veya 14 saat çalıştırılıyorlar.

«Nizip'te devamlı çalışan 20 sabun fabrikası bulunuyor. Her işyerinde 15-20 işçi bulunuyor. Bunların ancak iki veya üçü sigortalıdır. İşçiler, kaza ve rahatsızlık yüzünden patronların yanına çıktıklarında patron «sen daha 120 günü doldurmamışsın» diyor. Halbuki bu işçilerin içinde 2-3 senelik, hattâ 10 senelik işçiler vardır. İşçiler, kaza geçirip çalışamaz hale gelirlerse, patron hemen kazaya uğrayan işçilere 100 veya 150 lira verip işten çıkarıyor.

«Patronlar, köyden yeni gelmiş, okumuşluğu olmayan, kanundan anlamayan işçileri daha çok ezip sömürüyorlar. Patronlar işçileri diledikleri zaman işten çıkarabiliyorlar. Çalışan işçilere ise şöyle deniyor: «Eğer buraya bir sigorta memuru gelirse, biz burada devamlı çalışmıyoruz, daha yeni geldik, biz hammalız, diyeceksiniz.» Arada sırada iş müfettişi geldiğinde, işçiler patronun emrettiği gibi davranmak zorunda kalıyorlar. Çünkü biliyorlar ki, öyle davranmazlarsa işsiz, aç ve sefil kalacaklar.

«Gecesi gündüzü olmyan bu sabun işçilerinin 12 saat karşılığında aldıkları para 30 veya 40 lirayı geçmemektedir. Hele bazı işyerlerinde üç dört çocuk işçi de çalıştırılıyor. Patron bunlara daha az ücret verip daha çok çalıştırıyor.»

İşte sabun işçisi arkadaşın anlattığı gerçekler bunlardır. Bu gerçekler, işçilerin nasıl ağır bir sömürü ve baskı altında olduğunu, kanunlarla elde edilen hakların bile kâğıt üzerinde kaldığını, gösteriyor.

Bigadiç :

OCAKLARIN ALTINDA NİCE KARDEŞİMİZ CANSIZ YATIYOR

Bigadiç'in Kestelek köyünde, eski DP Milletvekillerinden, Sıtkı Yırcalı'nın kardeşi Sırrı Yırcalı'ya ait borasit madenlerinde 600 işçi çalışıyor. Maden 1955'te işletmeye açılmış. Bir işçi arkadaş o zamandan bu yana olan gelişmeleri şöyle anlatıyor:

«Biz burada günde 150 kuruşla işe başladık. Daha sonra yevmiyelerimiz beş liraya, on liraya yükseldi. Asgari ücret kabul edildikten çok sonra asgari ücret alabildik. Uzun zaman sendika, sigorta nedir bilmiyorduk. Buradaki iş kazaları sonunda bu güne kadar yedi arkadaş hayatlarını kaybetti. Birinde asansör koptu, üç kişi birden öldü. Diğer iki arkadaş da sakat kaldı. Biri koltuk değneğiyle dolaşıyor, öbürü kötürüm oldu. Dört arkadaş da muhtelif tarihlerde çöken ocaklar altında kalarak öldüler. Birinde patron tedbir almadığından, açılan yeni bir ocak çökmüştü. İçerdeki arkadaş için patron, «uyurken öldü» diye zabıt tutturdu. Arkadaşın ölüsünden bile menfaat sağlamak, ailesine gereken tazminatı vermemek için böyle yaptı.

«Yine patron bizim uyanıp haklarımızı aramamızı engellemek için ailesine ve yakınlarına sendika kurdurdu ve bizi üye yaptı. Met-İş adlı bu sarı sendika patronla ortaklaşa bizi soydu. Her defasında toplu sözleşmelerde gülünç miktarda «zam»lar aldı. Hiçbir sosyal hakımız yoktu. Sonunda hepimizin sabrı tükendi. Sarı sendika yöneticilerinden hesap sorduk. Zaten onlar şehirde oturuyor ve ayda yılda bir patronların adamlarıyla birlikte gelip bize görünüyorlardı. Bizim zorlamamız üzerine grev kararı aldılar. Fakat arkasından patronla anlaştıklarını bildirdiler. Grev çadırlarını sökmemizi istediler. Biz kanmadık. Gelen sendika yöneticisini çadıra hapsettik. Ve dövdük. İşveren sarı sendikacıyı elimizden kurtarmak için, M. Kemal Paşa'dan jandarma getirdi. Gelen jandarma komutanı sarı sendikacıyı jipine koyup götürmek istedi. Fakat hepimiz direndik ve vermedik. Jipten aşağı aldık. 16 gün oturduk. Sonunda patron isteklerimizi kabul etmek zorunda kaldı.

«Burada 15-20 sene verdiğimiz mücadelede anladık ki, işçiler birlik olunca, önünde dağ dayanmıyor. Yine bir de anladık ki, zengin fakirin dostu olmuyor. Patron bize hergün nutuk atıyor. «Şu kadar masrafım oldu, şu kadar zarar ediyorum, şu kadar hak tanıdım» diyor. Ama senede 90 milyon lira kâr ettiğini hiç söylemiyor. Bu borasit madeni yabancıya satılıyor diye patron memleketin menfaatlerini öne sürüp bizi aldatıyor. Aslında onun gözünde kendi cebinin menfaatinden başka hiç bir şey yok.

«Biz işçilerin ufak bir parçasıyız. Türkiye'deki bütün işçiler bir araya gelse ve bizim gibi mücadele etse, muhakkak bu patronlardan her hakkımızı alırız. Onların baskı ve zulümleri bize kâr etmez.»

Sular, toprağı özgür ülkeden İlerisin aydınlık görmek ister milletim

Üretim Araçlarından Yoksun Bırakılmış Sovyet İşçi Sınıfı

Sovyetler Birliği'nde Kapitalizme Geri dönüş

5

Sovyetler Birliği'nde devlet iktidarının yozlaşması, proletarya diktatörlüğünün iç ve dış görevlerinin değiştirilmesi, sosyalist mülkiyetin tasfiyesi ve sosyalist üretim ilişkilerinin bozulması, Sovyet toplumunun sınıf yapısının değişmesi ve yeni revizyonist burjuvazinin yaratılması: İşte Sovyet işçi sınıfını ülke yönetiminden uzaklaştıran ve onu sömürülen bir sınıf haline getiren olgular bunlardır.

Venyamin Toçi ve Keço Kapetani adında iki Arnavutluk Halk Cumhuriyeti İktisatçısının «Bugünkü Arnavutluk» dergisinde (Yıl 1973, sayı: 4) çıkan yazısını kısaltarak yayınlıyoruz. Ara başlıkları Halkın Sesi tarafından konmuştur.

Revizyonist Kruşçev kliğinin büyük ihanetinin, devrimci teoriyi ve pratiği ve sosyalist inşayı tamamen terketmelerinin sonucu olarak, Sovyetler Birliği özel tipte bir burjuva devletine dönüştü. O dünya hegemonyası kurmak amacıyla diğer kapitalist devletlerle rekabet ederek ve yayılma siyaseti izleyerek kendine nüfuz alanları sağlamaya çalışan emperyalist bir devlet haline geldi. Gitgide derinleşen bu karşı - devrimci sürecin sosyalist üst yapının, partinin ve proletarya diktatörlüğünün burjuvalaşarak yozlaşmasıyla, bu kurum ve kadroların bürokratlaşmasıyla başladığı bilinmektedir.

Kruşçev revizyonistleri, proleter devrimine ve sosyalizmin inşasına ilişkin Marksist - Leninist teoriyi tahrif ettiler, böylelikle büyük bir ideolojik kargaşalık yarattılar ve burjuva ideolojisi ile reformist ideoloji karşısında işçi sınıfını silâhsız bıraktılar. Siyasi, toplumsal ve iktisadi alanlardaki karşı-devrim için bir başlangıç teşkil eden ideolojik karşı-devrimin yolunu açtılar. «Kruşçev usulü barış için de bir arada yaşama», «sosyalizme» barışçı yoldan geçiş», «hattâ proletarya partisi olmayan bir parti yönetiminde sosyalizme geçiş», kapitalizmle «ekonomik rekabet» yoluyla devrimin ve sosyalizmin ihraç edilmesi, «bütün halkın devleti» vs. İşte, bu karşı devrimin bayrağı haline gelen sloganlar bunlardı (...)

Sovyet İşçi Sınıfının İktidardan Uzaklaştırılması

Sovyet rejiminin burjuvalaşarak yozlaşmasıyla, Sovyet işçi sınıfı yönetici ve üstün sınıf olarak yüklendiği tarihi görevinden mahrum bırakıldı. O artık sadece üretken bir güçtür ve durumu, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının durumuna benzemektedir. (...)

İlk önce ve en başta, Sovyet işçi sınıfı devrimci ideolojiden mahrum bırakılmış, ideolojik bakımdan silâhsızlandırılmıştır. Artık ülkenin toplumsal hayatını ideolojik bakımdan yönetmemektedir. Revizyonistlerin, partilerinin 24. kongresinde ve siyasi ve toplumsal hayatlarının başka alanlarında, Marksizm - Leninizmin «gelişme»sinden, «zenginleşme»sinden ve «yaratıcı bir şekilde uygulanma»sından söz etmeleri, katıksız bir demagojiden ibarettir. Revizyonistler, komünist partisinin ideolojik, siyasi ve örgütsel temellerini ters yüz etmişlerdir. Bunun sonucunda işçi sınıfı kendi ideolojisinden ve öncü müfrezesi olan gerçek komünist partisinden mahrum bırakılmıştır. Revizyonist parti, burjuvaların ve yozlaşmış unsurların, işçi sınıfı aristokrasisinin, bürokratların ve teknotratların sığınağı haline gelmiştir. Sovyet modern revizyonistlerinin, partilerinin 24. kongresinde açıkladıklarına göre, parti üyelerinin yüzde 44.6'ini memurlar oluşturmaktadır; ülkedeki toplam emekçi sayısının yüzde 58'ini teşkil eden işçilerin parti içindeki oranı ise, sadece yüzde 40,1'dir. Bölge ve şehir parti komitelerindeki üyelerin ve yedek üyelerin, yani partinin tabanındaki üyelerin yüzde 40'ı işçi ve köylülerdir. Demek ki bu üyelerin yüzde 60'ını memurlar oluşturuyor. Bu rakamlar, revizyonist partinin işçi sınıfının gerçek partisi olmadığını ve bu partinin gerçekte memurların, aydınların, bürokratların partisi olduğunu ispatlamaktadır.

Parti içinde, iktidardaki seçkin burjuvaların hükmü geçmekle beraber Sovyet revizyonistleri partilerine bir «işçi» görünümü vermek amacıyla saflarında nisbeten fazla sayıda işçi ve köylüyü muhafaza ediyorlar. Öte yandan, parti içindeki işçi sayısını ihtiyatla ele almak gerekir, zira bu işçilerin bir kısmı aristokratlaşmıştır ve ne işçi sınıfını, ne de onun gerçek ideolojik, siyasi, toplumsal ve iktisadi çıkarlarını temsil etmemektedirler.

Sovyet revizyonistleri, demagojilerine ve kandırma siyasetlerine hizmet ettiği için «komünist parti» ismini hâlâ kullanıyorlar. Fakat Marksist - Leninst bir partinin gerçek niteliğini tayin eden, herhalde onun ismi değildir. Onun tabiatını belirleyen şey, bu partinin gerçekleştireceğini öne sürdüğü görevlerdir, uğrunda mücadele ettiği ideolojidir, izlediği iç ve dış siyaset, sosyal bileşimi, toplumda ve ülkenin iktisadi ve toplumsal hayatını yönetme sisteminin bütünü içersinde işgal ettiği yerdir.

İşçi sınıfının ülke hayatının yönetiminden uzaklaşması, büyük ölçüde, devlet iktidarının yozlaşmasında, proletarya diktatörlüğünün içte ve dışta yüklendiği görevlerin ve sınıf bileşiminin değişmesinde kendini gösteriyor. Sovyet revizyonistleri sözümona bütün halkın devleti tezini tantanalı bir şekilde ortaya attılar. Gerçekte ise, gerek içte ve gerekse dışta varolan güçler arasındaki ilişkiler açısından bakıldığında, bu bir ütopyadan (hayal ülkesinden) ibarettir. Tarihi bir kategori olarak devlet, iktidardaki sınıfın diktatörlüğünden başka bir şey olamaz. Burjuva devleti, tekelci büyük burjuvazinin diktatörlüğüdür. Sosyalist devlet proletarya diktatörlüğüdür, işçi sınıfının diktatörlüğüdür. Marksism - Leninizmin öğretilerine göre bu devlet, «bütün halkın devleti» haline dönüşmeksizin yokolup gidecektir. O, bizzat sınıfların kendileri yok olduğunda ve komünizm bütün dünyada zafer kazandığında yokolacaktır.

Sovyetler Birliği'nde devlet iktidarı, gerçekte revizyonist burjuvazinin, işçi sınıfından ve emekçi halkın menfaatlerinden kopmuş bürokratların ve teknokratların, ayrıcalıklı unsurların elindedir. İşte devlet cihazının ölçüsüz bir şekilde genişlemesi ve kurumların «putlaştırılması», onların her hareketinin körükörüne tasvip edilmesi için elverişli bir zemin yaratmış olan şey budur. Sovyet devleti yavaş yavaş proleter niteliğini kaybetmiştir ve yüklendiği iç ve dış görevler açısından olduğu kadar, sınıf bileşimi açısından da bu niteliğini kaybetmeye devam etmektedir.

Sovyet işçi sınıfı, devlet yönetiminden maddi olarak da uzaklaştırılmıştır. Resmi istatistiklere göre, Sovyetler Birliği Yüksek Sovyetindeki memur ve aydınların sayısı işçilerin ve kolhoz mensuplarının sayısından yüzde 8 fazladır (Bak: «SSSR i zaroubejnie stroni posle pobedi velikoi socialisticeskoi revolucü», Statisticeskij zbornik, Moskova 1970)

İster seçim, ister tayin yoluyla belirlenen revizyonist devlet organlarında bürokratlar, memurlar ve aydınlar mutlak çoğunluğu teşkil ediyorlar. Kendi isteklerini, hazırladıkları kanunları ve yönetmelikleri yasama organlarına zorla kabul ettirenler, sınırsız yetki sahibi olan bu insanlardır. Onlar, kendi sahte sosyalist demokrasilerinin tantanalı bir şekilde reklamını yaparken, bir yandan da emekçi kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerini ayaklar altına alıyorlar. Herkes bilmektedir ki, emekçi kitleler ve sözümona seçimle işbaşına gelmiş organlar, ne iç ve dış işlere ilişkin siyasetin ve tutumların tesbitine, ne kanunların ve yönetmeliklerin hazırlanmasına ve ne de bunların uygulanmasına katılmamaktadırlar. Bütün bunlar, iktidardaki kliğin dar çevresi içinde karara bağlanmakta ve işçi sınıfı ile emekçiler oldu bittilerle karşı karşıya kalmaktadırlar.

Üstelik yasama organları, yürütme organlarının, bürokratlaşmış ve burjuvalaşmış bu cihazın etkin denetimi altındadırlar. Bürokrasinin her türlü denetimden uzak olarak Sovyetler Birliği'ndeki kadar büyük yetkileri kendi elinde topladığı bir ülkeye dünyada ender rastlanır. Bu ülkede bürokrasi sadece ideolojik tekeli değil, fakat siyasi ve iktisadi iktidarı da kendi eline almıştır. Bürokrasi ve bürokratçılık sistemleştirilmiş, bir düşünce, eylem ve hayat tarzı haline getirilmiştir. Bürokratik rejim makinası her kademede işçi sınıfını ve emekçi kitleleri sömürmekte, onlar üzerinde iktisadi ve siyasi şiddet uygulamaktadır; bu makina, tabii kaynakların ve emeğin rasyonel bir şekilde değerlendirilmesini engeller hale gelmiştir.

Yeni Tipte Kapitalist Devlet Mülkiyeti

Partinin ve Sovyet devletinin burjuvalaşarak yozlaşması, kaçınılmaz olarak, üretim ilişkilerinin temel unsuru olan üretim araçları mülkiyetinin yozlaşmasını da beraberinde getirmiştir. Enver Hoca yoldaş, Arnavutluk Emek Partisi Altıncı Kongresinde, bu meseleyle ilgili olarak şöyle dedi: **«Partinin ve devletin niteliğinin değişmesi, siyasi ve ideolojik üst yapıdaki karşı-devrimci dönüşüm, kaçınılmaz olarak sosyalizmin iktisadi temelinin de değişmesine yol açar. Kruşçevcilerin Marksizm düşmanı ideolojik anlayışlarına uygun olarak yaptıkları iktisadi reformlar, üretim ilişkilerinde esaslı değişikliklere yol açtı.»**

Başlıca üretim araçlarının işçi sınıfının elinden alınmış olması, sosyalist mülkiyetin tasfiyesi ve sosyalist üretim ilişkilerinin yozlaşması olgusu, şüphesiz, işçi sınıfının devletin yönetiminden fiilen uzaklaştırıldığının en açık delilidir. Üst yapının yozlaşması elbette iktisadi temelin de yozlaşmasına yol açacaktı. Yozlaşmış üst yapıya, her ne pahasına olursa olsun, yozlaşmış bir alt yapı gerekliydi. Sosyalist mülkiyete açıktan açığa karşı çıkmaları pek kolay olmadığından, modern revizyonistler bu konuda demagojilere sığınmışlardır ve sığınmaktadırlar.

Sovyet revizyonistleri, uyguladıkları iktisadi reformlarla, sosyalist geçmişin mirası olan bütün mülkiyet ve idare sisteminin özünü değiştirdiler. Bu sistemin konusu olan işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin dolaysız temsilcisi sosyalist devleti değiştirdiler. Bu mülkiyet, tedricen yeni revizyonist burjuvazinin eline geçti.

Siyasi, iktisadi, tarihi ve psikolo

BİR OKUYUCU MEKTUBU

DOĞRU ÇİZGİ HALKTA GÜVEN YARATIYOR

Devrimci bir dergi olarak çıktığından bu yana aralıksız izliyorum HALKIN SESİ'ni. Devrimci mücadelemizde bizlere gerçek ışığı tutan tek yayın organı olan HALKIN SESİ'ne olumlu eleştirilerde bulunmak istiyorum.

HALKIN SESİ, Ulukışla çevresinde son günlerde daha olumlu bir atılımla işçiler ve köylüler arasında en çok okunan bir dergi durumuna geldi. Bu atılımda, derginin doğru çizgisinin ortaya çıkmasının payı büyük oldu. Şöyle ki; oportünist ve revizyonistler arasında Rusya'daki sosyal emperyalist rejime derginizde yöneltilen eleştiriler büyük kızgınlık yaratıyor. Oysa köylerde ve işyerlerinde ise bu tutumunuz beğeniliyor, yapılan mücadelenin halka, tüm emekçilere dayandırılması, devrimcilerin güveninin ezilen halkların bilinci olduğu şeklindeki yazılarınız yine halk arasında sevinç yaratıyor. «Demek ki bize güvenilmesi gerekiyor» deniyor ve dergiye devrime güven çoğalıyor.

Rusya'daki bugünkü yönetimi eleştirirken Lenin dönemiyle karşılaştırarak eleştirmenizin daha doğru olacağı kanaatindeyim. Lenin'in sosyalist devrim mücadelelerine, Stalin'in revizyonizme karşı yönetimine de yer vermelisiniz. Ayrıca en önemlisi de, işyerleri ve köylerdeki güncel haberlerle işçilerin ve köylülerin yazılarına daha çok yer verilmesi gerekmektedir. Aşık şiirlerine daha çok yer verilmesi gerekmektedir. Resimler de çoğaltılsa daha etkili olur.

Bir Devrimci Öğretmen
Ulukışla/NİĞDE

lık birçok etken ve şart sebebiyle, bu mülkiyetin yozlaşması, artık klâsik kapitalist parçalanma yoluyla, mülkiyetin tek tek kapitalistlerin eline geçmesiyle gerçekleşemezdi. Devlet mülkiyeti biçim olarak korundu ve tekelci devlet mülkiyeti niteliğini kazandı. Mülkiyet ister tek tek kapitalistlerin elinde olsun, isterse bu sermayeyi kendinde toplayan devlet tekellerinin elinde olsun, işçi sınıfı için farketmez. Sömürünün şekli ferdi kapitalist de olsa, kollektif kapitalist de olsa, her iki durumda da işçi sınıfı için sömürü vardır.

Mülkiyetin ve üretim ilişkilerinin niteliği, devletin niteliğini de belirler. Devletin niteliği ise, mülkiyetin ve üretim ilişkilerinin niteliğini hem yansıtır ve hem de belirler. Devlet cihazını ellerinde tutanlar başlıca üretim araçlarına da sahiptirler ve kapitalist kârlarını ve zenginliklerini arttırmak için devlet cihazını kullanırlar. Marksizm-Leninizm klâsikleri, mülkiyetin niteliğinin, iktisadi ve toplumsal düzenin ve devletin tabiatına bağlı olduğunu önemle belirtmişlerdir. Karl Marks şöyle diyordu: **«...Zengin sınıflar iktidarda oldukça, herhangi bir mülkleştirme, sömürünün ortadan kalkması değil, fakat sadece sömürü biçiminde bir değişiklik olduğunu gösterir...» (Marks-Engels, Eserler, Cilt 28. Rus. bas. s. 301—302)**

Marks'ın bu tezinden hareketle, Sovyetler Birliği'ndeki devlet mülkiyetinin niteliği tesbit edilebilir. Yeni Sovyet burjuvazisi, devlet iktidarını ele geçirmeyi başlı başına bir amaç saydığı için değil, fakat zenginleşmek ve azami maddi yarar sağlamak uğrunda güçlü bir araca sahip olmak için, devlet iktidarını gasbetmiştir. Devlet aracılığıyla devlet mülkiyetine el atmış ve onu özel tipte bir kapitalist mülkiyet haline getirmiştir.

Görünüşü kurtarmak için, Sovyetler Birliği'nde devlet mülkiyetine sosyalist mülkiyet deniyor, fakat gerçekte o, geçmişteki sosyalist niteliğini yitirmiştir. İşçi sınıfını devlet yönetiminden uzaklaştırdıktan sonra, yeni Sovyet burjuvazisi, işçi sınıfının yarattığı artı—değere el koyarak, devlet üretimini, zenginleşmek ve kendine başka maddi yararlar sağlamak için kullanmaya başlamıştır.

Mülkiyetteki nitelik değişimi, üretimin amaçlarının olsun, yarattığı sonuçların olsun değişmesine sebep olmuştur. Buna bağlı olarak, yönetim ve planlama sisteminin özü de değişmiştir. Üretim araçlarının işçi sınıfının elinden alınması, sonuç olarak onun ekonominin ve üretimin yönetiminden de fiilen uzaklaştırılmasına sebep olmuştur. Kruşçev revizyonistleri, üretim, bölüşüm, birikim, temel yatırımlar vb. alanlarında serbestçe hareket edebilmek için, iktisadi reformlar yoluyla sosyalist iktisadi plânlama sistemi yerine, işletmelerin kendi sermayelerini bütünüyle kendilerinin sağlayacağı «esnek» bir planlama sistemi getirdiler. İşletme yöneticilerine tanınan işe alma, yönetme ve hattâ ürünleri satma hakları, bu yöneticilerin malların mübadelesinde ve bölüşümünde sahip oldukları haklar, şunu açıkça göstermektedir: Sovyetler Birliği'ndeki iktisadi işletmelerde, iş araçları ve emek ürünleri ferdi, kapitalist bir yararlanmanın konusudur. Ülkedeki bütün iktisadi işletmelere hâkim olan kâr yarışı, kaynağını işte buradan alıyor. Bazı maddelerin ülkenin bir bölgesinde yokken diğer bölgelerde bol bol bulunması veya aynı kalitedeki malın aynı pazarda farklı fiyatlara satılması gibi olguların kökeni de işte buradadır.

Mülkiyetin yozlaşması süreci içinde, Sovyet revizyonistleri şu konularda da önemli değişiklikler getirdiler: İktisadi işletmelerin yapısını belirleyen özellikler, onların iktisadi ve hukuki çehreleri, coğrafi dağılımları ve toplumsal yeniden üretimin dişli çarklarıyla bu işletmeler arasındaki bağlar, vb. Sovyet revizyonistleri, sanayide, tarımda, ulaşımda ve ekonominin diğer dallarında, küçük ve orta işletmeleri yutarak birikmiş fonları ve iş kaynaklarını büyük ölçüde kendilerine aktaran kapitalist tipte tekelci birleşmeler yarattılar. Ve bütün bu süreci harekete geçiren, kapitalist kâr hırsıydı.

İşletmede yaratılan fonların kullanılış biçimi de, üretim araçları üzerindeki mülkiyetin işçi sınıfının elinden alınmış olduğunu kesin olarak ispatlamaktadır. Maddi müşevvikler için ayrılan fonun yaklaşık olarak yüzde 80 ilâ 85'inin yöneticilere gittiği hesaplanmaktadır. Son dört-beş yılın resmi istatistiklerine göre, mühendisler ve teknisyenler, işçilerinkine oranla her ay ortalama 12 misli, memurlar da 6-7 misli yüksek ikramiyeler almışlardır. (Bak: Serie Ekonomiceskaya sayı: 2, yıl 1972, s. 47)

Bölüşüm İlişkilerindeki Yozlaşma ve Diğer Sonuçlar

Mülkiyetin kapitalistleşerek yozlaşmasının, bölüşüm ilişkilerinin de kapitalistleşerek yozlaşmasına yol açması kaçınılmazdı. Gerçekte de revizyonistler, emeğe göre bölüşüm sistemi yerine, yeni burjuvaziye, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin alınteri ve emeğinin meyvalarına el koyma imkânı veren ve böylelikle kendilerine işçilerin ve köylülerin gelirinin çok üstünde gelir sağlayan bir gelir paylaşımı sistemi getirdiler.

Bunun sonucunda, en imtiyazlıları parti, devlet ve ekonominin bürokratik cihazını yönetenler olmak üzere, gelir seviyelerinde gayet bariz bir farklılaşma meydana geldi. Bu farklılaşma, kaçınılmaz olarak, şimdiki Sovyet toplumunda giderek daha belirginleşen kapitalist kutuplaşmaya ve toplumsal zıtlıkların ağırlaşmasına yol açmıştır. Lenin, sosyalizmde ücretler arasındaki farklılaşmanın azaltılmasının önemi ve gerekliliğine dikkat çekerken, özellikle şunu belirtiyordu: «Sosyalist düzende, kamu görevlileri, aldıkları ücret emekçilerin ortalama ücreti seviyesine indirildiği ölçüde "bürokrat" ve "memur" olmaktan çıkarlar.» (V. İ. Lenin, Seçme Eserler, Cilt 2, s. 235). Oysa günümüzde Sovyetler Birliği'nde, çeşitli grup ve kesimlerin gelirleri arasında derin bir uçurum vardır. İşletme yöneticilerinin, sadece plân hedeflerinin gerçekleşmesine karşılık, diğer maddi yararlar hesaba katılmaksızın, ek ikramiye adı altında bir yılda yedi aylık ücrete eşit bir para alabildiklerini hatırlatmak yeter.

Parti, devlet ve ekonomi cihazını yönetenlere giden bol miktarda ikramiye, sonuç olarak, Sovyetler Birliği'nde ücretli emeği sömürerek yaşayan yeni bir patronlar kastı yaratmıştır. Bu patronların aldıkları ücret ve ikramiye ile sarfettikleri emek arasında asla bir orantı yoktur ve burada emeğe göre bölüşüm asla söz konusu değildir. Sovyet işletmelerinin bir çoğunda uygulanan bir mükâfatlandırma sistemine göre, üretkenliğin artması sonucu işçi sayısının azalmasıyla elde edilen tasarrufla yaratılan fonların yüzde elisi, esas olarak, tam da bu «rasyonalizasyon işlemini» yürüten bürokrat ve teknokrat yöneticilerin yararlandıkları ek maddi müşevvikler fonuna aktarılmaktadır.

Sovyetler Birliği'nde iktisadi reformların uygulanmasıyla, çalışma temposunun hızlandırılması ve işgücü hareketliliği büyük boyutlara ulaşmıştır. (Bu işgücü hareketliliği, çoğu zaman bir «gizli işsizlik pazarı» görünümünü almaktadır.) Bu iki olgu, ekonomide merkeziyetçilikten uzaklaşma süreciyle birlikte ve toplumsal ürünün bölüşümü, mübadelesi ve tüketimi ilişkilerindeki yozlaşma sürecinin genel çerçevesi içinde gelişmektedir.

Çalışmanın yoğunluk derecesini yükseltmek için, emeğin üretkenliğini ve üretim randımanını arttırma kılıfı altında esas hedefi kazanılan kârları ve ek ikramiye fonunu arttırmak olan bir dizi «bilimsel» yöntem uygulanmaktadır.

Tıpkı kapitalist ülke ekonomilerindeki gibi Sovyet ekonomisinde de işsizliğin ortaya çıkması asla tesadüf değildir. Bu işsizlik, esas olarak gizli işsizlik şeklinde ortaya çıkmakta ve kendine özgü şartlarda etrafı kasıp kavurmaktadır. Bizzat revizyonist çevrelerin beyanlarına göre Sovyetler Birliği'nde her yıl şehir nüfusunun ortalama üç milyonu iş aramak için yer değiştirmektedir. Şehirlerle köyler arasındaki karşılıklı yer değiştirme hareketlerini hesaba katmaksızın, bu iç göçün yüzde 80'den fazlasını çalışma yaşındaki kimselerin oluşturduğu hesaba katılırsa, belli bir anda toplam Sovyet işçilerinin yüzde 10'unun üretime katılmadıkları ortaya çıkmaktadır. (Bak: Ekonomika i Organizacija Promishlenov Proizvodstva, sayı: 3, 1972, s. 29-30)

İşçi sınıfı, üretim araçlarından yoksun bırakılmasıyla birlikte, üretimi yönetme ve yönlendirme görevlerinin tümünden de uzaklaştırılmıştır. Bu yetkiler, üretimi kendi menfaatleri doğrultusunda yöneten ve her yoldan emekçiler üzerindeki sömürüyü ağırlaştıran kadro ve bürokratların elinde toplanmıştır. Başlıbaşına bir sınıf haline gelen bürokrat ve teknokratların sayısı durmadan artmaktadır. Şimdiki Sovyet toplumunun sınıf yapısını gösteren rakamlar da bunu doğrulamaktadır. 1939 yılında [illegible]murlar ve aileleri Sovyetler Birliği nüfusunun yüzde 17.7'sini oluştururken, 1970'te bu oran yüzde 25'e yükselmiştir (Bak: Ekonomiçeskaya Gazeta, sayı: 4, 1972, s. 3). Buna benzer değişiklikler, Sovyet emekçilerinin yapısında da kendini göstermiştir. 1960'da memurlar, Sovyet emekçilerinin toplam sayısının yüzde 21'ini 1970'de ise yüzde 26.4'ünü oluşturuyorlardı. (Bak: Ekonomiçeskaya Gazeta, sayı: 5, 1972, s. 1).

Modern revizyonistler, emekçilerine «tam bir sükûnet» içinde ulaşabilmek için, işçi sınıfını ilgisizliğin ve siyaset dışı kalmanın batağına sokmuşlardır. Birçok olay, bu ilgisizliği ve Sovyet işçi sınıfının üretimin yönetiminden uzaklaştırıldığını ortaya koymaktadır. Sibirya'da bir maden montaj işletmesinde yapılan anket sonucu, soru yöneltilen bin işçiden yüzde 70'ten fazlasının üretim programının nasıl gerçekleştiğini bilmedikleri ve bilmek de istemedikleri; kimse onların fikrini dikkate almadığından aralarından hiçbirinin toplantılarda söz istemediği ortaya çıkmıştır. Bu, üretimin örgütlenmesi ve yöneltilmesi meselelerine Sovyet işçilerinin duyduğu ilgisizlik ve umursamazlığın tipik birer örneğidir. Zaten Sovyet işçileri ülke hayatının yönetiminden uzaklaştırıldıklarından ve üretim araçlarının mülkiyetinden yoksun bırakıldıklarından, durum başka türlü olamazdı.

Halen Sovyet toplumunda revizyonist cihazın bürokratlaşmasına pa-

(Devamı 11. Sayfada)

BİR OKUYUCU MEKTUBU

Revizyonistlerin Devrimcilik Maskesi Ha Düştü Ha Düşecek

Gaziantep'te revizyonistlerin düzenlediği saldırı olayını nefretle kınar, yaptıkları saldırıyı protesto ettiğimizi duyururuz. Revizyonistlerin dayanağı olan köhne düzen elbetteki halkımızın çelikten mücadelesi karşısında yerle bir olacaktır. Revizyonistlerin ömrü de bu köhne düzenden uzun değildir.

Günümüz Rusya'sını sosyalist göstermek, sosyalizme en büyük lekedir. Halen Rusya'yı sosyalist bir ülke olarak niteleyenler ya sosyalizmin ne olduğunu bilmiyorlar, ya da emperyalizme karşı mücadeleyi reddediyorlar. Çünkü emperyalizme karşı mücadeleyi reddetmiyenler, sosyal - emperyalizme karşı da mücadele ederler. Çünkü emperyalizme karşı mücadele sosyal - emperyalizme karşı mücadeleden ayrılamaz.

Revizyonistler hiç hatırlamıyorlar mı bir kaç yıl evvelki Çekoslovakya'nın durumunu! Hiç hatırlamıyorlar mı Rusya'nın askerini çekmesi talebini ileri sürüp de canına kıyan gençleri! Bilmiyorlar mı, göremiyorlar mı Rusya'nın bugünkü talan ve sömürü siyasetini! Şüphesiz hepsini de biliyorlar ama, işlerine gelmiyor bu gerçekleri yansıtmak.

Revizyonistlerin yapmak istediği şey, yurdumuzda gelişen, yükselen devrimci mücadeleyi yok etme çabasıdır. Fakat aşları kursaklarında kalacaktır. Yıkılacak olanlar hiç şüphesiz ki, revizyonistler olacaktır. Taktikları «devrimcilik» maskesi ha düştü ha düşecek. Gerçek yüzleri açığa çıktığında binlerce devrimcinin tükürüğünü suratlarında görecekler-dir.

Revizyonistler, bir arkadaşın «cesaretiniz varsa faşistlerin dergisini yırtın» cümlesine karşı «bizim hesabımız sizledir» karşılığını vermişlerdir. Bu karşılık, onların faşistlere değil devrimcilere düşman olduklarının kendi ağızlarından itirafıdır. Artık, onlarda ilerici bir yön aramak bile gerçek dışıdır. Şimdi soruyoruz: **«Revizyonist beyler, sizler kendinizi devrimci olarak yutturmak eğilimindesiniz. Devrimci arkadaşlara saldırdınız, sizce bu da mı devrimcilik? Yoksa saldırdığınız arkadaşları karşı - devrimci mi zannettiniz? Şayet karşı - devrimci sandıysanız neden «uslu durmadınız?» «Provakasyonun faşizmi getireceğini» neden unuttunuz? Evet, bütün bunların bir tek sebebi var. Sizler hakiki karşı - devrimcilersiniz. Siz, faşizmin, emperyalizmin ve tüm anti - demokratik saldırıların yardakçısısınız.»**

Biz Pülümürlü devrimciler olarak revizyonistlerin ve emperyalistlerin yapacakları her saldırının karşısında olduğumuzu ve demokratik halk düzeninin kuruluşu uğruna dişediş mücadelede kararlı olduğumuzu duyurmayı borç biliriz. Unutmamalıyız ki, emperyalizme karşı mücadele revizyonizme karşı mücadeleden asla ayrılamaz.

PÜLÜMÜRLÜ DEVRİMCİLER

Türkiye'de Millî Mesele Özünde Köylü Meselesidir «4»

Aşağıda, 8. sayıda başlamış olan Milli Mesele hakkındaki yazının devamını okuyacaksınız.

BURJUVA ÖNDERLİĞİ MİLLİ MESELENİN ÇÖZÜMÜNDE İFLAS ETMİŞTİR

Millî boyunduruğun kırılmasında burjuvazinin de bir çözüm yolu vardır. Ezilen milletin burjuvazisi, meseleyi millî hareket bayrağını açarak çözmek isteyecektir. Ezilen milletin burjuvazisi ve toprak ağaları, emperyalizme karşı mücadele ve feodalizmin tasfiyesi meselesini örtbas etmeye çalışacak, sınıf farklarını uzlaştırma tezlerini geliştirecek ve meseleyi yalnız Türk hakim sınıflarıyla mücadele açısından koyacaktır. Buna bağlı olarak ezilen milletin burjuvazisi, halkların devrim için birleşmesini değil, milletlerin savaşı tezlerini savunacaktır.

Ezilen milletin burjuvazi önderliğinde bir millî devlet kurması da mümkündür. Tarihi şartlar, böyle bir gelişmeye de yol açabilir. Yaşadığımız Emperyalizm ve Proletarya Devrimi Çağında burjuvazi önderliğinde bir çözüm ne gibi sonuçlar getirecektir?

1. Bu yolla kurulan bir milli devlet, emperyalizme bağımlı bir duruma düşecektir. Proletarya önderliğinde kurulmayan milli devletler, sosyalizme geçme yolunda ilerlemediği için, ülke emperyalizmin yarı—sömürgesi olmaktan kurtulamıyacaktır. Ezilen milletlerin burjuvazileri, emperyalizmle işbirliği etmekte ve kendi ülkesinin halkını emperyalizmle birlikte sömürmektedirler. Bu sebeple çağımızda milli mesele, burjuvazi önderliğinde köklü bir şekilde çözülemez. Bunun sayısız örneği vardır. Burjuva önderliğinde sömürge olmaktan kurtulan veya milli bir devlet kuran milletler çok geçmeden emperyalizmin şu veya bu ölçüde sömürü altına girmektedirler. Uzağa gitmemize gerek yok. Türkiye de aynı tecrübeyi yaşamıştır. Millî Kurtuluş Savaşımızı burjuvazi önderliğinde verdiğimiz içindir ki, Türkiye emperyalizmin yarı sömürgesi olmaktan kurtulamamıştır ve bu günün önümüzde gene emperyalizmin hakimiyetinden kurtulma meselesi durmaktadır.

2. Burjuvazi, çağımızda devrimci barutunu tüketmiştir. Geri ülkelerin burjuvazisinin büyük kısmı, emperyalizmle birleşmekte ve ülkenin geri yapısını korumaktadır. Geri ülkelerin işbirlikçi burjuvazisi, feodal ve yarı—feodal kalıntıları tasfiye etmemekte, tam tersine onlarla uzlaşmaktadır. Bu sebeple burjuva hakimiyeti, aynı zamanda köylülüğün orta çağ kalıntılarının baskısı altında ezilmeye devam etmesi demektir. Oysa millî gelişme feodalizmin tasfiyesi ile gerçekleşir. Feodal parçalanma, şeyhlik ve aşiret bağları milleti böler, millî gelişmeyi önler. Burjuva önderliği, bu açıdan da millî meseleyi kökünden çözemez.

3. Burjuva önderliğinde kurulacak bir millî devlet, kendi ülkesindeki millî azınlıkları ezer. Bugün milletler içiçe yaşamaktadır. Sınırları nasıl çizerseniz çizin, her ülkede mutlaka millî azınlıklar kalmaktadır. Bugün dünyada içinde millî azınlık veya farklı bir millet yaşamayan hemen hiç bir ülke yoktur. Burjuvazinin hakim olduğu bütün ülkelerde, o ülkenin demokratik gelişme seviyesine göre, millî baskı ve millî eşitsizlik yaşamaktadır. Türkiye'de de kurtuluş savaşından sonra burjuva iktidarı, Kürt milletine ağır millî baskılar uygulamış, hattâ katliamlara dahi girişmiştir. Özellikle geri bir toplum yapısına sahip olan ülkelerde azınlık milletler üzerindeki baskılar daha da ağır olmaktadır. Toprak ağalarının ve burjuvazinin hakimiyeti, şovenizmin, milli ihtilafların, milli zulmün varlığı ile özdeştir. Burjuva önderliği bu açıdan da milli meseleyi kökünden çözemez, yeni milli baskılara ve eşitsizliklere yol açar.

4. Burjuva önderliğindeki bir milli devlet, komşularına karşı yayılma emelleri besler, toprak ilhakları peşinde koşar ve bunun fırsatını kollar. Bu sebeple burjuva milli devletleri, milletlerin barış içinde bir arada yaşamalarını getirmez. Tam tersine, komşu ülkelerle yeni boğazlaşmalar, milli düşmanlıkları ve savaşları getirir. Bugün dünyanın birçok yerinde küçük milletler arasındaki bölgesel savaşlar, hep doymak bilmeyen burjuva iktidarların milletlerin başına açtıkları belâlar değil midir? Gene uzağa gitmeyelim. Türkiye ve Yunanistan arasındaki çatışma ve Kıbrıs meselesi, emperyalistlerle işbirliği eden iki ülke burjuvazisinin eseri değil midir?

İşte bütün bu sebeplerle, Stalin'in belirttiği gibi, «Burjuva toplumu, millî meselenin çözümünde tamamiyle iflâs etmiştir.» (Stalin Millî Meselede Partinin Önündeki Görevler Üzerine, Eserler (Almanca) cilt 5, s. 13-25)

PROLETARYA BEYLERİN VE MOLLALARIN ÖNDERLİĞİNE SEYİRCİ KALABİLİR Mİ?

Görüldüğü gibi, tezler, burjuva önderliği ve proletarya önderliği meselesine gelip dayanmaktadır. Burada özellikle geniş Kürt köylü kitleleri önemli bir rol oynayacaktır. Kürtler de, Türkler gibi bir köylü milletidir. Hattâ toplumsal gerilik sebebiyle Doğu bölgesinde köylülük daha da yüksek bir orandadır. Bu bölgede köylülüğün oranı yüzde 73'ü bulmaktadır.

Sonuç olarak, Kürtler üzerindeki millî boyunduruğun çözümünü diğer şartları bir kenara bırakırsak, geniş Kürt köylü kitlelerinin tutumu tayin edecektir. Kürt köylüleri, Kürt burjuvazisini ve ağaları-

BİR OKUYUCU MEKTUBU

"HÜRRİYET YAN NEMAN"

Önce şu noktayı belirteyim. Bu meseleyi ele almada geç bile kaldınız. Barzani önderliğinin yenilgisi bütün dünyada ve aynı zamanda Türkiye'de konuşulan bir mesele haline geldiği ilk günlerde ele alınsaydı daha çok etkili olacaktı.

Barzani önderliğinin yenilgisi, onu yanlış değerlendirenler üzerinde yılgınlık ve umutsuzluk yarattı. Oysa yenilgiye uğrayan gerici feodal önderliktir. Ağalar, şeyhler ve aşiret reisleri kürt halkına bir daha felâket getirdiler. Kürt halkı, ağalarının, şeyhlerinin ihanetine ve uğradığı katliamlara rağmen mücadeleye devam ediyor. Sonuna kadar da edeceğiz. Ya bizim kökümüzü kazırlar, ya da biz zulmü yok ederiz. HÜRRİYET YAN NEMAN!»

Barzani, Irak'ta hep ağalara ve şeyhlere dayandı. Verilen mücadele hep bunların çıkarlarına hizmet etti. Ağaların, şeyhlerin çıkarlarıyla halkın çıkarları bir değildir. Onlar esas olarak kendi çıkarları için mücadele ettiklerinden her zaman halka ihanet ederler. Kendi düşmanlarıyla bile anlaşabilirler. Geçmişteki isyanlarımız bunun örnekleriyle doludur. Irak'ta Barzani önderliğindeki ağalar da yenilgi başlayınca İran'a kaçarak Kürt halkını yalnız bıraktılar. İçlerinden Irak rejimiyle anlaşanlar dahi oldu. Böyle bir önderliği olan mücadele başarıya ulaşamaz. Başarıya ulaşsa bile düzen, ağaların şeyhlerin düzeni olur. Emekçi halk gene kurtulamaz. Kürt milletinin kurtuluşu halkın çıkarlarına göre hareket eden devrimci bir önderlikle olabilir.

Barzani önderliği gerici bir önderlik olduğu için, gerici ve emperyalist ülkelere dayandı. Arap halkının desteğini kazanamadı. Bugün Türkiye'de de Kürtlerin ve Türklerin ayrı ayrı örgütlenmesini, ayrı ayrı mücadele vermesini isteyenler var. Bunlar şimdiye kadar Barzani'yi destekliyorlardı. Barzani önderliğinin yenilgisi bunlara ders olmalıdır. Kürt halkının mücadelesini diğer halkların mücadelesinden ayırmak zararlıdır. Bugün Türkiye'de halkın verdiği mücadeleye Kürt ve Türk hakim sınıfları beraber karşı çıkıyorlar. Kürt ve Türk işçi ve köylüleri niçin mücadelelerini birleştirmesinler? Türk ve Kürt emekçilerini birbirinden ayırmak hakim sınıfların istediği bir şeydir. Düşman aynı olduğuna göre, iki kardeş halk birleşelim. Kürt ağaları ve burjuvaları bu birleşmenin karşısındadırlar. Onun için Kürt milliyetinden devrimciler ve köylüler olarak kendi ağalarımıza karşı mücadele etmeliyiz. Irak'taki yenilginin nedenlerinden biri Barzani'nin Kürt ve Arap halklarının birleşmesinin önüne engel olarak çıkmasıydı.

Irak'ta Barzani önderliğindeki hareket ile Vietnam ve Kamboçya'da verilen mücadeleleri karşılaştıralım. Vietnam ve Kamboçya'daki mücadeleler anti - emperyalist dünya halklarının desteğini kazandığı halde, Barzani önderliği bu desteği kazanamadı. Kazanamadı çünkü Barzani önderliği bütün dünya halklarının nefret ettiği ABD emperyalistlerine ve İran gericilerine dayanıyordu. Halbuki bütün emperyalistler ezilen halkların düşmanıdırlar. Sovyet Sosyal emperyalistleri de Irak'ta Kürt halkının katliamını bizzat planladılar. Onlar, katliamın baş sorumlularıdır.

Şu noktayı bir daha belirtelim. Yenilen, Barzani'nin feodal - işbirlikçi önderliğidir. Barzani'nin ettiği gibi Kürt halkının mücadelesi ölmedi ve ölmeyecek. Bize düşen görev, Barzani önderliğinin yenilgisinden gerekli dersleri çıkarmaktır.

Ezilen tüm anti - emperyalist halklarla birleşmeliyiz. Türk, Arap ve İran halklarıyla ortak mücadele vermeliyiz. Kürt ağalarının ve beylerinin önderliğine karşı çıkmalıyız. Ağalardan, aşiret beylerinden, şeyhlerden ve onların gerici nüfuzundan korkmayalım. Sınıf mücadelesini ve halkların birliğini reddeden şoven fikirlere teslim olmayalım. Bu gerici fikirlerle mücadele edelim.

Biz tarih boyunca nice istilâcıya karşı mücadele ettik. Perslere, Romalılara, Araplara, Moğollara, Selçuklulara, Osmanlılara, Bizanslılara, eski çarların Rusyasına, İngilizlere ve diğerlerine karşı boyun eğmedik. Nice zalim ağamızı, beyimizi yere çaldık. Tarihimiz kahramanlık destanlarıyla dolu. Halkımızın gücü yenilmezdir. Bunu Marksizm - Leninizm ile silâhlandırdığımız gün, zafer bizimdir. Kürt halkının ve kardeş halklarındır.

Yaşasın Kürt halkının devrimci mücadelesi!

Yaşasın halkların devrimci birliği!

Kahrolsun iki süper devlet!

Şehmus Genç/Diyarbakır

nı mı izleyecektir, yoksa her iki milliyetten proletaryanın, yani Türkiye proletarlıkları ezer. Bugün milletler iç içe yaşayasının devrimci bayrağı altında mı toplanacaktır?

Birinci yol, milli meseleye daha köklü bir çözüm getiremiyecektir. İkinci yol ise milli boyunduruğu tamamen parçalayacağı gibi, Kürt halkını sosyal kurtuluşa da ulaştıracaktır. Proletarya, her türlü sömürünün kalkması için mücadele eder.

İşte bütün bu sebepler dolayısıyladır ki, Türkiye proletaryası milli baskı ve zulme karşı kararlı bir mücadele yürütüyor ve milli boyunduruktan kurtuluş için, özü toprak devrimi olan milli demokratik devrimi savunuyor. Türkiye proletaryası, ezilen Kürt köylülerini toprak ağaları ve tefecilerle uzlaşma yoluna değil, toprak devrimi mücadelesine çağırıyor.

Türkiye proletaryası, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunuyor. Burjuva önderliğinde olsa bile Kürt milletinin iradesini serbestçe kullanmasının zorla ezilmesine daima karşıyız. Bütün bunlarla beraber, Türkiye proletaryasının kendi devrimci yolu ve «denenmiş bayrağı» vardır. Proletarya, iki halkın bu bayrak altında toplanması için çalışır. Türkiye proletaryası, Kürt milletinin kaderinin, Kürt işçi ve köylülerinin menfaati yönünde tayin edilmesini ister ve bunun için mücadele eder. Bu sebeple, burjuva önderliğinin milli meseleyi köklü bir çözüme ulaştıramıyacağını ve aynı zamanda emekçi halkı sömürüden kurtaramıyacağını gösterir. Burada Stalin'in sorusunu tekrar ederek, hatalı düşüncede olan arkadaşları uyarmak istiyoruz:

«Sosyal — Demokrasi (Marksistler) beylerin ve mollaların ulusal meselelerin çözümünde yığınları arkalarından sürüklemesine ilgisizlikle seyirci kalabilir mi?» (Marksizm ve Milli Mesele, Sol Yayınları, s. 30)

Elbette kalamaz. Kalmaması gerektiğini en son Irak'ta Barzani önderliğindeki Kürt milli hareketi bir kere daha ispat etmiştir. (Bu konuda dergimizin 5. sayısında çıkan «Irak'taki Kürt Hareketinin Öğrettikleri» başlıklı yazıya bakınız.)

AĞALAR VE FAİZCİLERLE İTTİFAK MİLLİ SAVAŞ TAKTİĞİNE DAYANIYOR

Proleter devrimcileri, tarih boyunca milli savaş politikasının karşısında, meselenin devrimle çözülmesini savunmuşlardır. Burjuva milliyetçileri ve tasfiyeciler ise, milli savaş stratejisi ve taktiklerine temel olacak tezler inşa ediyorlar. Burjuvazi ile kendisi arasına kesin bir çizgi çekmek, proletaryanın en tabii hakkıdır. Bu çizginin çekilmesine karşı, tasfiyeciler gürültü koparmışlar ve medrese kafasının ürünü olan, kelimelerle oynayan sayfalar dolusu yazılar yazmışlardı. Bu yazılarda bilgisizliğin de önemli rolü olmakla beraber, tavır, daha çok burjuvaziye karşı kesin ve açık bir proleter hat tutturamamaktan, yani oportünizmden geliyordu. Yoksul köylülerle birleşmek yerine, Kürt burjuvazisi ve milliyetçi aydınları arasında eriyen bir tutum, ister istemez, bu zümrenin ideolojik etkisi altında kaldı. 1970 yıllarında ilk ideolojik temelleri atılan, milli savaşı savunma ve toprak devrimini inkâr çizgisi, yazımızın başına aldığımız paragrafta görüldüğü gibi artık tamamen açık bir noktaya geldi.

Samimi devrimci arkadaşlar, milli mesele üzerinde bu yazdıklarımızı okuduktan sonra dikkatle düşünmelidirler. Bu yazıda tek bir konuyu ele almaya çalıştık: Türkiye'de milli meselenin temeli nedir ve bu meselenin çözüm yolu nedir? Milli meselenin çözümünde, ön plâna çıkaracağımız, milli savaş mıdır, yoksa özü toprak devrimi olan milli demokratik devrim midir? Milli savaşı ön plâna çıkaran burjuva tutumu, toprak ağaları ve faizcilerle uzlaşma teorilerini açıkça ilân etmiş bulunuyor. Biz ise, toprak devrimi programını ve milli demokratik devrimle milli boyunduruğun kırılmasını savunuyoruz. Troçkist - tasfiyeciler, toprak ağaları ve faizcilerle uzlaşma taktiğini, Çin'de Japon işgaline karşı mücadele sırasında uygulanan stratejiyi taklit ederek benimsiyorlar. Oysa orada söz konusu olan, işgale karşı savaştır. Türkiye'de milli mesele ise, Osmanlı feodalizminin bir mirasıdır. Dolayısıyla bizde milli meselenin çözümü milli demokratik devrimle bu mirasın temizlenmesi, milli boyunduruğa hayat veren yarı - feodal, yarı - sömürge yapının devrimle tasfiye edilmesidir.

Troçkist — tasfiyecilerin bütün görüşleri, sonuç itibarıyle toprak devriminin inkârına varmaktadır. Onların bütün görüşleri, Troçkizmle Menşevizmin karışımıdır. Her ikisinin ortak yanı ise köylülüğün inkârıdır. Tasfiyeciler, Türkiye tarihi ile ilgili tezlerinde Milli Kurtuluş Savaşını inkâr ediyorlar. Bu noktada tamamen troçkist bir tavır alıyorlar. Kürt milli meselesinde ise, devrimi ve proletarya önderliğini inkâr ederek menşevik ve kuyrukçu bir tutumu benimsiyorlar. Tasfiyeciler, daha birkaç yıl önce «kızıl iktidar olmadan, cephe olmaz» diyorlar ve bu suretle ittifakları reddeden troçkist bir tutumu benimsiyorlardı. Bugün ise, toprak ağaları, faizciler ve gerici partilerin milletvekilleriyle ittifak teorileri geliştiren Menşevik tezler savunmaya başladılar. Onlar, köylü kitlelerinden kopuk maceracılığı benimser ve devrimin hazırlanması görevlerini reddederken, Leninizmin modasının geçtiği görüşlerine ve bütün dünyada buna temel olan «yepyeni bir çağda» olduğumuz gibi troçkist tezlere dayanıyorlardı. Onların gerek menşevik, gerek troçkist görüşlerinin buluştuğu nokta, toprak devriminin inkârıdır. Patron - ağa devletini yıkacağız diyenlerin toprak devrimine dayanan imha savaşını değil, troçkistlerin yıpratma savaşını savunmaları da bir tesadüf değildir. Gene onların devrimci köylü komitelerine «ne olduğu belirsiz» diye saldırmaları da, köylü kitlelerine dayanmayı reddetmelerinin bir sonucuydu.

GELECEK SAYIDA

- **Muhtemel Çözüm Halkların Birleşerek Devrim Yapmasıdır**
- **Milliyetlere Göre Örgütlenme Ağaların ve Burjuvazinin İşine Yarar.**
- **Proletaryanın ve Halkların Devrimci Birliği İçin Çalışalım!**

«UYARI DİRENİŞLERİ» MC İktidarını Hedef Almalı

(Baştarafı 8. Sayfada)

cadele devrimci değildir. Ama h ü k ü m e t i protesto etmek de, M e c l i s t e n belli kanunların çıkmasını istemek de erken seçimi ve CHP'nin iktidara gelmesini hedef almak da, siyasi birer mücadeledir. Bunlar reformcu nitelikte siyasi mücadelelerdir.

Proleter siyasi mücadele ise devrimcidir, her şeyden önce devrime hizmet eder. Çünkü işçi sınıfının ve halkın başka kurtuluş yolu yoktur. Bu sebeple proleter siyasi mücadele, iktidardaki sınıflar yanında, hakim sınıfların devrim düşmanı diğer akımlarıyla da mücadele etmek zorundadır.

Revizyonizm, işçi sınıfımız için başta gelen tehlikedir. Çünkü revizyonizm, bugün yalnız devrim düşmanı olmakla kalmıyor, fakat aynı zamanda sosyal - emperyalizm gibi dünya halklarının başına bela olan iki büyük düşmandan birine hizmet ediyor.

İkinci olarak işçi sınıfımız içinde CHP ve DİSK yöneticilerinin temsil ettiği reformcu siyasi akımlarla da mücadele etmeliyiz. Revizyonizme ve reformculuğa karşı mücadele etmeksizin, işçi sınıfı içinde proleter siyasi mücadele yürütülemez. İşçi sınıfımızı, halka önderlik etmesi ve halkı kurtuluşa götürmesi için devrimci siyasetle silahlandırmalı ve işçi sınıfımızın önderlik yeteneklerini geliştirmeliyiz.

Türkiye devrimi, dünyadaki durumdan kopuk olarak ele alınamaz. Dünya durumunu, Türkiye devriminin yolunu ve düşmanlarını en iyi bir şekilde kavraması gereken sınıf, işçi sınıfıdır. Çünkü halka önderlik edecek sınıf o'dur. Marksizmi, dünya ve Türkiye şartlarıyla doğru bir şekilde kaynaştırmalı ve işçi sınıfımızın mücadele kılavuzu haline getirmeliyiz. Proleterya devrimini proleterya diktatörlüğünü veya çelişmenin kanunlarını soyut olarak öğrenmekle Marksizm öğrenilmez. Marksizmi bir eylem kılavuzu olarak kavramak, bütün bunların belli bir ülkede gerektirdiği proleter devrimci siyaseti kavramak demektir.

15 - 16 HAZİRAN AFİŞİ ÜZERİNE

(Baştarafı 12. Sayfada)

Devrime kadar ve devrimden sonra her zaman örgütlenme temel meselelerimizden biri olmaya devam edecektir.

Bu meseleyi özel bir slogan haline getirerek sadece lafını etmek örgütlenmeyi bir demagoji haline getirmekten başka bir işe yaramaz.

Devrimci örgütlerin afişi işçi sınıfına ve halka bir hedef göstermiyor. Slogan; ideolojik bir meseleyi özetleyen uzun bir cümleden ibaret. Devrimci sloganlar, devrimin hedeflerini, işçi sınıfının ve halkın acil taleplerini dile getirmelidir. Sloganlarımız, harekete geçirici, kolay anlaşılır, özlü ve kısa olmalıdır.

Ben devrimci örgütlerin bu sloganlarının yanlış olduğunu kabul etmelerini ve 15 — 16 Haziran'a layık bir tutum izlemelerini talep ediyorum. Eleştirilerimi sert bulmasınlar: Dost acı söyler. Halkın Sesi dergimizin fikirlerime yer vermesini dilerim.

İstanbul'dan C. Topkara

ÜRETİM ARAÇLARINDAN YOKSUN BIRAKILMIŞ SOVYET İŞÇİ SINIFI

(Baştarafı 12. Sayfada)

ralel olarak, burjuva asalaklığına doğru güçlü bir eğilim de görülmektedir. İşçi sınıfının ve emekçi köylülüğün emeğini sömürerek yaşayanların sayısı artmaktadır. Bu olgu, ülkenin toplumsal yapısını menfi yönde etkileyerek onu bozuyor ve yozlaştırıyor, toplumsal asalaklığı arttırıyor. Ekonominin üretken olmayan kesiminin izahı güç bir hızla genişlemesi bu asalaklığın belirtilerinden biridir. Resmi istatistiklere göre Sovyet ekonomisinin üretken olmayan kesimi 1950 yılında (öğrenci ve askerler hariç) toplam emekçi sayısının yüzde 13,8 ini içerirken, 1960'da aynı kesim çalışabilecek durumdaki kimselerin yüzde 17'sini 1970 yılların başında ise aşağı yukarı yüzde 22'sini kapsıyordu.

Sovyet ekonomisinin üretken olmayan kesiminde çalışanların sayısı, üretken kesiminde çalışanların sayısından çok daha hızlı artmaktadır. Bu eğilim gitgide güçleniyor. Burada, iktisadi ve toplumsal asalaklığın bir diğer belirtisiyle karşı karşıyayız.

Toplumsal üretimdeki artış şüphesiz, üretime ve topluluğa hizmet eden üretken olmayan dalların faaliyetinin giderek artmasını da beraberinde getirecektir. Fakat üretken olmayan kesimin genişlemesi, üretken kesimin genişlemesiyle orantılı olmalıdır. Aksi halde sosyalist genişletilmiş yeniden üretimin hızı düşecektir. Sosyalist genişletilmiş yeniden üretim konusundaki Marksist - Leninist teorilerinin bize öğrettiği budur. Sosyalist inşa pratiği de bunu doğrulamıştır ve doğrulmaktadır.

Hayat, Sovyet revizyonistlerinin, proletarya partisi ve devletine, işçi sınıfının devrimde ve sosyalizmin inşasında oynadığı role ilişkin Marksist-Leninist ilkeleri terketiklerini durmadan ispatlıyor. Enver H... [illegible] dediği gibi, «Sovyetler Birliği ve diğer bazı ülkelerdeki geriye dönüş, bu ülkelerde Marksizm-Leninizmin öğretilerinin terkedilmesinin ve sosyalist inşasının temel ilkelerinin tamamen reddedilmesinin bir sonucudur. Böylece devrimin kazançları hovardaca harcanmış ve kapitalizme geriye dönüş yolu açılmıştır.»

«Uyarı Direnişleri» MC İktidarını Hedef Almalı ve Bütün Yurda Yayılmalı

16 Haziranda yetmiş bin işçinin İzmir'de yaptıkları grev, işçi sınıfımızın gücünü bir kere daha ortaya koydu. İzmir'de hayat sekiz saat için durdu. Türk — İş böyle bir direnişi örgütlemek ve uygulamakla olumlu bir iş yaptı. İşçi sınıfımız, bu greviyle faşist iktidara karşı güçlü bir mücadele verdi. faşizmi yıkacak esas gücün emekçi yığınları olduğunu gösterdi. Üretimin ve önemli hizmetlerin büyük bir şehirde geniş ölçüde durması, faşist Milliyetçi Cephe iktidarı ve hakim sınıflar içinde büyük telâşa yol açtı. Simdi onların korkusu, İzmir'de yapılan «Uyarı Direnişi»nin yeni bir örnek olması ve yurt düzeyine yayılmasıdır.

«Uyarı Direnişi», tamamen haklı taleplere dayanmaktadır ve işçi sınıfımızla birlikte bütün halkın yararınadır. Faşist iktidar ve patronlar, iste dikleri kadar bu grevin «kanunsuz» olduğu yaygarasını koparsınlar, işçi sınıfımız haklarını kendi gücüne dayanarak savunmuştur. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da işçi sınıfımız her hakkını mücadele ile kazanacak ve koruyacaktır

DİSK YÜRÜTME KURULU ÜYESİ NEBİOĞLU'NUN DEMECİ

Türkiye Gıda İş Sendikası Genel Başkanı ve DİSK Yürütme Kurulu Üyesi Kemal Nebioğlu, 16 Haziran 1975 Pazartesi günü Türk — İş'in İzmir'de düzenlediği genel grevle ilgili olarak görüşlerini şöyle açıkladı:

«Bugün İzmir'de TÜRK — İŞ tarafından uygulanmakta olan süreli bölgesel genel grevin ANAYASA dışı olduğunu söylemek gülünç bir iddiadır. Demokrasi yeniden icad edilecek bir yöntem şekli değildir. Demokratik kurumlardan birisidir genel grev. TÜRK — İŞ bu demokratik davranış içindedir. Ve bu davranışa karşı çıkılamaz. Karşı çıkanlar olabilir, onlar bu çağ içinde sadece gülünç olurlar. TÜRK — İŞ'in bu grevle amaçladığı hususlar Batı halklarının çoktan kazandıkları haklardır. Türkiyemizde hâlâ bu haklar için mücadele etmek gerekiyorsa bunda hepimizin kabahatı vardır.

İzmir ilindeki bu davranış belki çağ dışı görüşlerle cezalandırılmak istenebilir. Çağdaş olabilmek emekçi sınıflara ve işçi sınıfına hizmet etmek yön vermek yolunda kahırlar olsa da onları göğüsleyecek yöneticiler olduğu süre insanlık daha uygar basamaklara ulaşacaktır.

Bugün 15 — 16 Haziran olaylarının 5. yıldönümünde TÜRK — İŞ ve onun kararları ile demokratik hak ve özgürlükler için direnenleri sevgi ile karşılıyoruz.»

SENDİKALAR ARASI REKABETÇİLİĞE SON! YAŞASIN İŞÇİ SINIFIMIZIN EYLEM BİRLİĞİ!

DİSK, İzmir'deki direniş karşısında rekabetçi bir tutuma kapıldı. DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler, bu direnişin «işçiyi uyutmak» için yapıldığını söyledi. Kemal Türkler, «eğer Türk — İş iktidarın istifa etmesi için yurt çapında genel grev düşünse idi, yanlarında yer alırdık» dedi.

İzmir direnişi, görmek gerekir ki, Türk - İş'ten önce işçi sınıfımızın bir eylemidir. Bu mücadeleye şiddetle karşı çıkanlar, faşist iktidar ve patronlar olmuştur. Mücadelenin talepleri haklıdır. Onbinlerce işçi harekete geçmiştir. Böyle bir direnişi, sendikalar arası rekabet düşüncesiyle karşıya almak, DİSK'i Türk — İş'ten daha geri noktalara götürür. DİSK'in yurt çapında genel grev istemesi olumlu bir şey. Fakat İzmir çapında bir grevi dahi desteklemeye yan çizmek, bu isteğin ne dereceye kadar samimi olduğu konusunda şüphe uyandırıyor. Bir eyleme, daha ileri ve daha kapsamlı bir eylemi savunarak karşı çıkmak daima pasifizmin kılıfı olmuştur.

DİSK ve Türk — İş, işçi sınıfının demokratik ve iktisadi taleplerini savunan eylemlerde birbirlerini desteklemeli ve işbirliği yapmalıdırlar. Diğer taraftan bu iki büyük sendika konfederasyonu, Milliyetçi Cephe iktidarına karşı ortak eylemler düzenlemeli ve «Uyarı Direnişleri»ni bütün yurda yaymalıdırlar. İşçi sınıfımızın menfaatleri böyle bir tutumu gerektirmektedir.

KİM YAPARSA YAPSIN DOĞRU BİR EYLEMİ KARARLI OLARAK DESTEKLEMELİYİZ

İzmir'deki bazı ilerici ve devrimci kuruluşların «Uyarı Direnişi» konusunda yayınladıkları bildiri bulanık ve kararsız bir tutumu yansıtmaktadır. Aralarında İzmir Devrimci Gençlik Birliği'nin de bulunduğu bu örgütler, direnişi desteklediklerini belirtmekle beraber, bildirilerinde esas olarak Türk-İş'in sarı bir sendika örgütü olduğunu anlatmaya önem veriyorlar. Oysa o gün için önemli olan, grevin en güçlü ve açık bir şekilde desteklenmesi, direnişin hakim sınıflara karşı her alanda savunulması ve en geniş bir şekilde uygulanmasıdır. Türk — İş'in sarı bir sendika olduğunu bugünlerde hatırlatanlar, en çok büyük patronlardır. İzmir Sanayi Odası Başkanı Şinasi Ertan, Halil Tunç'un yılda yarım milyon geliri olduğunu ve işçiden koptuğunu söylemektedir. Çünkü patronlar için o andaki mesele, İzmir direnişini engellemek ve bu tür direnişlerin bütün yurda yayılmasını önlemektir. İçte ve dışta büyük güçlükler içinde olan ve tecride giden faşist Milliyetçi Cephe iktidarının meselesi de budur. Devrimciler için ise, o andaki mesele, işçi sınıfının yararına olan böyle bir direnişin açık ve kararlı bir şekilde desteklenmesi idi. «Türk — İş'in sarı bir sendika olduğunu ısrarla belirtmezsek, sonra devrimciliğimizden şüphe edilir» korkusu, İzmir'deki devrimcilerin böyle açık ve kararlı bir tavır almalarını engellemiştir. İşçiler, onların yazdığı bildiriye göre tavır alacak olsalar, greve katılmaktansa, bu sarı sendikanın eylemine seyirci kalarak kenarda duracaklardır. Bazen «devrimci» sözler söylemek, somut şartlara göre tesbit edilmiş doğru devrimci tutumla bağdaşmamakta, dolayısıyla «devrimcilik» lâfta kalmaktadır. Devrimciler, işçi sınıfının yararına olan her eylemi, kim yaparsa yapsın, kararlı olarak desteklerler. Unutmamak gerekir ki, böyle eylemler, yapan örgütlerden çok, işçi sınıfının ve halkın mücadelesine hizmet eder.

EKONOMİK MÜCADELE İÇİNE HAPSOLMAYALIM

Grevler devrimci bir okuldur. İşçi sınıfımız ve emekçi halk, kendi gücünü grevler ve çeşitli mücadeleler içinde öğrenir. Her mücadele, işçi sınıfı ve emekçi halkın düşmanlarını ve dostlarını bir kere daha kesin olarak birbirinden ayırır. Emekçiler, hakim sınıfların devletinin gerçek niteliğini mücadelelerde kazandıkları tecrübelerle kavrar ve tek kurtuluş yolunun devrim olduğunu öğrenirler. Devrimciler, grevlerin ve işçi direnişlerinin ekonomik mücadele ile sınırlı kalmaması için, başından itibaren kararlı bir mücadele vermelidirler. İşçilerin, ilkönce ekonomik, daha sonra devrimci siyasi bilinç kazanacaklarını düşünmek, tamamen revizyonist bir anlayıştır. Böyle bir politika, işçi sınıfının ebediyen patronların kölesi olarak kalmasına hizmet eder. Çünkü işçi sınıfı için gerçek kurtuluş, bütün emekçi halkın mücadelesine önderlik ederek iktidarı ele geçirmektir. Proletaryanın öncüleri, işçi sınıfımızı bu devrimci yolda aydınlatma ve örgütleme görevlerini esas almalıdırlar. Ekonomik mücadele sınırları içinde hapsolmamak, işçi sınıfının mücadelesini devrimci siyasi hedeflere yöneltmek, işçi sınıfımıza devrimci siyasi bilinç kazandırmak ve örgütlenmek, proleteryanın öncülerinin esas görevidir

PROLETER DEVRİMCİ SİYASİ MÜCADELEYİ ESAS ALALIM

Bilindiği gibi her siyasi mü

(Devamı 11. Sayfada)

15 - 16 HAZİRAN AFİŞİ ÜZERİNE BİR ELEŞTİRİ

15 - 16 Haziran dolayısıyla İstanbul'da ondan fazla devrimci ve ilerici örgüt ortak bir afiş astılar. Afişte şu slogan yer alıyor: «İşçilerin örgütlü mücadelesi halkların kurtuluşuna önder olacaktır.» Bu kadar örgütün ortak afiş çıkarmaları son derece sevindiricidir. Bu tutum, halkımızın birlik isteğine uygundur. Ancak afiş ve slogan üzerine bazı eleştirilerim var. Bunları bildirmek istiyorum.

Aslında bu slogan 15 - 16 Haziran'ı anmıyor 15 — 16 Haziran'ın devrimci ruhunu dile getirmiyor. İşçi mücadelesinden çıkarılması gereken devrimci dersleri örtbas ediyor. 15 — 16 Haziran'la tartışmaya giriyor.

Slogan tamamen yanlış bir ideolojiden kaynaklanmaktadır. Bu ideolojinin sahibi TSİP revizyonistleridir. Afişin asıldığı günlerde çıkardıkları «Gerçek» adlı gazetelerinde onlar da şu sloganı atmışlardı: «Sömürü düzenini halkın örgütlü gücü yıkacaktır.» Esasen TSİP revizyonistleri afişteki sloganın altına memnuniyetle imzalarını basarlar. Çünkü slogan, onu imzalayanların değil gerçekte TSİP revizyonistlerinindir.

TSİP revizyonistleri, örgütlenmeyi, mücadeleyi reddetmek için dillerine dolamaktadırlar. TSİP revizyonistlerine kalırsa belirli bir seviyede örgütlenmeden mücadele edilemez. Tabii bu seviyeyi de kendileri tayin edeceklerdir. Onlar ebediyen mücadele etmemeye kararlıdırlar. Revizyonistler örgütlenmeden mücadele olursa bunun «provokasyon» olacağını öne sürüyorlar. Onlara göre böyle bir mücadele «kitle anarşisidir». Onlar TSİP için hakim sınıflardan icazet isterken, kendi örgütlerinin bu «anarşi»yi düzene sokacağını belirtmişlerdi. Onlar mücadeleyi durdurmak ve düzene uydurmak için örgütlenmektedirler.

Devrimci mücadele revizyonistlerin örgütlerini dağıtmakta ve etkilerini sıfıra indirmektedir. 15 — 16 Haziran sadece hakim sınıfların düzenini değil, revizyonistlerin düzenini de sarsmış, maskelerini indirmişti. Şimdi faşizmin verdiği koltuk değnekleriyle bellerini doğrultur doğrultmaz 15 — 16 Haziran'ı karalamaya girişmelerinin sebebi budur.

Örgütlenme ile mücadele birbirini tamamlar. Örgüt devrimci mücadelenin aracıdır. Proletarya ve halk kitleleri ancak mücadele için de örgütlenebilir. Öte yandan örgütlenme her zaman mücadelenin gerisinde kalır. Mücadelenin ilerlemesi zorunlu olarak örgütlerin düzenini bozar.

Örgütlenmenin bozulacağını öne sürerek mücadelenin karşısına çıkmak pasifizmdir.

Maceracılar ise örgütlenmenin mücadeleden geri kalmasını öne sürerek partiyi bir köstek, bir bürokrasi olarak görmektedirler. Onlar, örgütsüz mücadeleyi savunmaktadırlar. Devrimci örgüt mücadele için de kendini yeniler. Mücadelenin ihtiyaçlarına ve yeni aşamalarına uygun olarak gelişir. Ancak mücadeleyle birlikte gelişen ve ilerleyen böyle bir örgüt devrime önderlik edebilir. Örgütsüz mücadele ise yenilgiye uğramaya mahkumdur.

Üzerinde durmak istediğim ikinci nokta şudur: Örgütlenme sadece bugünün özel meselesi değildir.

(Devamı 11. Sayfada)